

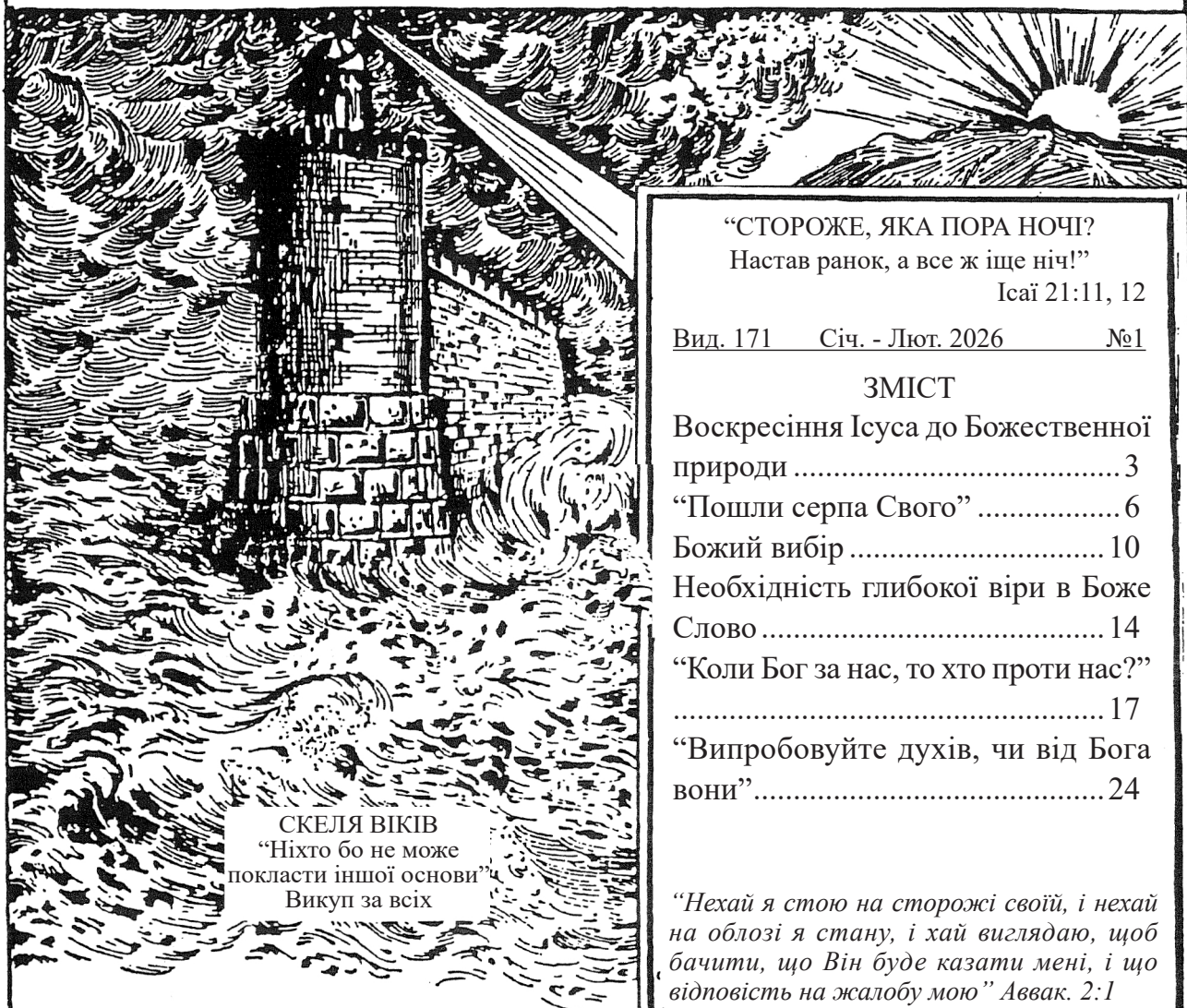

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
 “Ніхто бо не може
 покласти іншої основи”
 Викуп за всіх

“СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
 Настав ранок, а все ж ще ніч!”

Ісаї 21:11, 12

Вид. 171 Січ. - Лют. 2026 №1

ЗМІСТ

Воскресіння Ісуса до Божественної природи	3
“Пошли серпа Свого”	6
Божий вибір	10
Необхідність глибокої віри в Боже Слово	14
“Коли Бог за нас, то хто проти нас?”	17
“Випробуйте духів, чи від Бога вони”	24

“Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою” Аввак. 2:1

“Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення” (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – давати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані “веріанські дослідження” є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням “Викладів Святого Письма”, видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров’ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тимофія 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з “золота, срібла, дорогоцінного каміння” Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Інша ціль цього журналу – показати всім, “що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі”, щоб “тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога”, яка “за інших поколінь не була оголошена людським синам” (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичним, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниця, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

що ЦЕРКВА є “храмом” живого БОГА – особливим “Його творивом”; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним “Наріжним Камнем” цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть “на всі племена”, і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; 1 М. 28: 14; Гал. 3: 29);

що водночас відбувається ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛІФУВАННЯ посвячених віруючих у Христове поєднання за гріх. І коли останній з цих “живих каменів”, “вибраних і дорогоцінних”, буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

що ОСНОВА НАДІЇ для ЦЕРКВИ і для СВІТУ полягає в факті, що Ісус Христос “за благодаттю Божою смерть скуштував за всіх”, є “викупом за всіх”, і “часу свого” буде “світлом правдивим,.. що просвічує кожну людину, яка приходить на світ” (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

що НАДІЄЮ церкви є можливість бути схожою на свого Господа, “бачити Його, як Він є”, стати “учасниками Божої Істоти” і брати участь в Його славі як співспадкоємиця (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

що ТЕПЕРІШНЄ ЗАВДАННЯ ЦЕРКВИ – вдосконалювати святих для майбутньої праці служби; розвивати в собі кожну благодать, бути Божим свідоцтвом для світу і готуватися бути царями і священиками в наступному віці (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

що НАДІЯ для СВІТУ полягає у благословеннях знання і можливостей, які будуть дані всім Христовим Тисячолітнім Царством, – реституції всього, втраченого в Адамі, для всіх охочих і слухняних, з рук їхнього Відкупителя і Його прославленої Церкви, – коли всі свавільні нечестивці будуть знищені (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіяко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору тим, хто уклав з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79019

ВОСКРЕСІННЯ ІСУСА ДО БОЖЕСТВЕННОЇ СЛАВИ

*“Хоч умертвлений тілом,
але духом оживлений”
(1 Петра 3: 18).*

У минулому ті з нас, хто продовжував вірити у воскресіння мертвих, дотримувалися деяких суперечливих теорій в цьому напрямку, що робило вчення про воскресіння ще більш абсурдним в очах тих, хто йому протистояв. Наприклад, ми стверджували, що Логос, Божий Син, залишив небесну, духовну природу і, згідно з Писанням, став плоттю, і що Він воскрес із мертвих як людина, як тілесна істота й піднявся на небо з плотським тілом. Водночас ми визнавали, що людська природа є трохи нижчою за ангельську; і тому, хоча ми й надалі прагнули шанувати Відкупителя та бачити мудрість і любов у Плані Небесного Отця, ми припускали, що Спаситель після Свого Вознесіння мав тіло, нижче за ангельське і невідповідне для Його оточення; і що це навіки буде частиною ціни людського відкуплення.

Яка нісенітниця! Хіба Писання не говорить нам, що у Своему воскресінні Син був високо піднесений Отцем, набагато вище ангелів, уряду та влади та всякого ймення, що назване? Хіба воно не говорить нам, що “тіло й кров посісти Божого Царства не можуть”? Хіба воно не говорить нам, що вибрана Церква, щоб бути Нареченою Месії і Його товаришкою в Небесному Царстві, повинна бути “перемінена раптом, як оком змигнути”, щоб стати подібною до Нього, і що “тіло й кров посісти Божого Царства не можуть”? Ми були занадто недбалі у вивченні Божого Слова. У цьому питанні, як і в інших,

ми припускали, що наші прабатьки з “темних віків” глибоко розуміли цю річ. Ми забули, що ті, котрі втратили святий Дух настільки, що могли спалювати своїх ближніх-християн на вогнищі, мабуть, так чи інакше заплуталися в усіх питаннях. “А путь праведних ніби те світло ясне, що світить все більше та більш аж до повного дня”, і тепер ми маємо привілей пізнавати Господній шлях більш досконало, у світлі, яке тепер світить на Біблію завдяки нашим чудовим конкордансам та іншим підручникам для вивчення Біблії.

ЗАЧАТІ ДУХОМ – ПОТІМ НАРОДЖЕНІ

Складність у цьому питанні виникла через наше нерозуміння того, що людська й духовна природа є різними, і що Бог передбачив для людства два зовсім різних спасіння: спасіння цього віку є виключно духовним, а спасіння наступного віку буде виключно людським. Ми не повинні думати про ці природи як про щось змішане, але, згідно зі Словом Господа, ми повинні розглядати їх як зовсім відокремлені. Хто належить до людської природи, той є земним, плотським, незалежно від того, досконалий він чи деградований. Хто належить до духовної природи, той є небесним, незалежно від того, чи він досконалий, чи деградований. Отже, коли “Логос став тілом і перебував між нами”, Він був людиною, до того ж бездоганною. А занепаді ангели далі є духовними істотами, хоча й позбавлені Божественної милості та спілкування. Іншими словами, людська природа не є недосконалою формою духовної природи, а цілком окремою і відмінною природою. Логос, Єдинородний в Отця, “став тілом” (Ів. 1: 14). Він не був

духовною істотою, втіленою в плоть, яку носив як одяг або в якій жив як у будинку. Він став подібним до інших представників цього роду, за винятком того, що був “святий, незлобивий, невинний, відлучений від грішників”, тоді як всі інші є грішниками, недосконалыми. Як і інші люди, Ісус як людина не був двоїстою істотою, духовною істотою, що живе в людському тілі. Він був просто людиною, але досконалою.

Але Спаситель став двоїстою істотою, коли отримав зачаття святим Духом під час Свого хрищення. Відтоді протягом трьох з половиною років, аж до Свого розп'яття, Він був двоїстим. Плоть була та сама, але духовне зачаття, отримане від Отця, становило Його нове “я”, нову особу. Відтоді Він не тільки мав нові надії, засновані на Божественних обітницях, але й мав новий розум або нову волю, особливо просвітлену, оживлену, просвічену святим Духом. Від часу Його хрищення Його плоть (все, що належало до Його людської природи) була віддана на смерть для виконання намірів Небесного Отця. Відтоді Духовно Зачатий чекав лише на виконання Своєї жертви згідно з волею Отця й на нове тіло, славне духовне тіло у воскресінні – на завершення, на вдосконалення як Нове Створіння.

ТРИ З ПОЛОВИНОЮ РОКИ НАШ ГОСПОДЬ БУВ ДВОЇСТОЮ ІСТОТОЮ

Отже, протягом трьох з половиною років служіння нашого Господа Він був двоїстою постаттю. Що стосується будови й організму, Він був людиною, але що стосується розуму, мети й інтересів, Він змінився і був Новим Створінням, духовною істотою; земні речі минули. Це Нове Створіння слідувало вказівкам Божественного Слова та провидіння до такої міри, що умертвило плоть, повністю віддавши її для виконання в ній Божественної волі: “Чи ж не мав би Я пити ту чашу, що Отець дав Мені?” Великий Учитель Сам дає нам образ людського народження як ілюстрацію випробувань, через які Він пройшов, і подібних випробувань, через який повинні пройти всі Його вірні послідовники, щоб досягти рівня небесної слави. Цей образ містить три різні аспекти:

- (1) зачаття;
- (2) оживлення;
- (3) народження.

Ці три етапи були проілюстровані власним досвідом нашого Господа. Він був зачатий святим Духом під час Його посвячення при хрищенні. Він був оживлений, тобто наділений енергією цим святим Духом після 40-денного досвіду в пустелі, коли розпочав Свою активну службу як “Ангел Заповіту”, вибираючи Свою Наречену, Церкву.

Коли Він завершив Свою жертву на Голгофі, людина Ісус померла, а Нове Створіння, Ісус, духовно зачате й [3HG477] оживлене та розвинене, мало 3,5 роки. Згідно з Божественним Задумом, Він спав у гадес, у могилі, і на третій день народився з мертвих, був піднятий Божественною силою як Нове Створіння, отримавши духовне тіло божественної природи, слави, честі та безсмертя: “Бог повищив Його” (Фил. 2: 9). Він не втратив Своєї особистості, Своєї ідентичності, тому міг сказати: “І Живий. І був Я мертвий” (Об. 1: 18).

ГОСПОДЬ ЖЕ ТО ДУХ (2 Кор. 3: 17)

Таким чином, наш Господь був “умертвлений тілом, але духом оживлений”, оживлений у дусі, як Духовна Істота. Правда, Він також був оживлений Духом. Саме Дух (Сила) Отця, підняв Його з мертвих, як стверджує Писання (Рим. 8: 11). Дійсно, як нагадує нам апостол, усі благословення Божественного Провидіння походять від Отця. Від Нього походить кожне добре й кожне досконале дарування.

Той, Хто таким чином піднявся на висоту, Князь Слави й учасник божественної природи, є Тим самим, Хто спочатку зійшов до земної природи, Хто був упокорений аж до смерті, і то до смерті на хресті, і пішов до гробу як заміна грішника, тобто викупна ціна. Сорок днів, що минули між воскресінням Відкупителя і Його Вознесінням, навчили двох великих уроків:

(1) Що Розп'ятий більше не був в оковах смерті, більше не був в'язнем гробу.

(2) Вони також навчили, що Піднятий з мертвих багато в чому відрізнявся від того, яким Він був до смерті. Він більше не був людиною. Він більше не був плоттю. Тіло з плоті, підготовлене для Нього для страждань смерті, виконало своє призначення. Він більше не потребував його. Отець підняв Його до рівня слави. Як оживляючий дух, Він був з учнями протягом 40 днів, навчаючи їх протягом кількох хвилин кожного зі Своїх семи до десяти з'явлень. Але

Він навчав їх навіть тоді, коли був для них невидимий. Він помічав їхню розгубленість. Його кілька з'явлень були в різних формах: як садівник, як мандрівник, як покупець риби на березі Тиверіадського озера, який вигукнув: “Чи не маєте, діти, якоїсь поживи?”, а потім: “Закиньте невода праворуч від човна”.

Він “з'являвся” учням різним чином, пов'язаним з цими матеріалізаціями, а потім відразу “зникав” з-перед їхніх очей, щоб бути присутнім з ними, невидимим, протягом декількох днів. Щоб вони Його впізнали, Він двічі з'являвся в тілі, яке носило сліди Його розп'яття. Протягом цих 40 днів вірний Учитель зміцнював віру Своїх послідовників у Нього як прославленого Месію, їхнього Небесного Нареченого, Який пізніше знову прийде і прийме їх до Себе, і тоді дасть їм подібну “зміну” воскресіння, щоб вони були подібними до Нього, “бачили Його, як Він є”, а не як Він був, і розділили Його славу, бо “тіло й кров посісти Божого Царства не можуть” (1 Кор. 15: 50).

“ЯСНІШЕ ВІД СВІТЛОСТІ СОНЦЯ”

Св. Павло, останній з дванадцяти апостолів (покликаний на місце Юди), потребував, як і інші, бути свідком воскресіння Ісуса. Про це він розповідає нам, кажучи: “Він явився Кифі, потім дванадцятьом; а потім явився більш ніж п'ятистам браттям одночасно... Після цього Він явився Якову, а потім усім апостолам. А після всіх явився і мені, як якомусь недоноску” (1 Кор. 15: 5-8, Дерк.). За звичайного перебігу подій св. Павло не побачив би Господа до свого воскресіння, коли став би членом “Церкви Первородних”. Тому він описує, що побачив Ісуса по дорозі до Дамаску як той, хто немовби народився передчасно. Іншими словами, св. Павло бачив Господа таким, яким Він є, а не таким, яким Він був. Він бачив Господа Слави, а не людину Ісуса. Зовнішній вигляд був дійсно славним. У різних частинах Біблії ангели в їхньому звичайному стані зображені як істоти, що яскраво сяяли. Один із пророків впав як мертвий перед ангелом Господа, обличчя якого сяяло, немов сонце.

Так Іван Об'явитель, якому було дано побачити прославленого Христа, впав перед Ним, немов мертвий. Вплив цього великого світла, яскравішого за сонце, на очі Савла з Тарсу був таким руйнівним, що для відновлення очей було

потрібне чудо. Ось так Господь ототожнив Себе в славі з Тим, ким був раніше, з людиною Ісусом. Ці уроки Господа не мали залишитися без уваги. Ми не повинні думати про прославленого Месію як про людину. Вплив неправильної думки не тільки затьмарив наше сприйняття Спасителя в славі, але й заплутав багатьох щодо Його Другого Приходу. Можна з упевненістю сказати, що навіть зараз більшість тих, хто очікує на Другий прихід Божого Сина і встановлення Його Месіанського трону, чекають на Нього як на прославлену людину, забуваючи, що Він пожертвував Собою як людина і не забрав цю жертву назад, а був піднесений до ще величнішої слави, ніж та, яку залишив, щоб стати нашим Відкупителем.

Ці хибні сподівання щодо Царства Месії звернули серця багатьох у протилежний бік. Вони правильно міркували, що встановлення земного Царства, з Христом-Царем у плоті та Його святими, співспадкоємцями з Ним на Його троні, також у плоті, і з земним двором, буде станом речей, гіршим за нинішній і, очевидно, дуже невідповідним для здійснення великих речей, які, як обіцяє Біблія, забезпечить Царство Месії. Правильне розуміння воскресіння нашого Господа і Його теперішньої слави ясно показує, що Його Царство, коли воно буде встановлене, буде справді небесним Царством, духовним. Тільки з цього погляду ми можемо бачити силу протиставлення, яке використовує апостол, коли показує нам, як сатана – амбітний та підступний, щоб стати імператором світу, – обрав шлях непокори. Він дійсно досяг бажаного і є “князем цього світу” над жалюгідною імперією, в якій панують гріх і смерть. З іншого боку, апостол вказує нам на факт, що наш Відкупитель, вірний Небесному Отцю до глибини душі, упокорив Себе, щоб прийняти людську природу, щоб бути розп'ятим; і тому Бог возвеличив Його і дасть Йому Царство, яке зараз узурпував сатана, князь цього світу. Сатана буде зв'язаний на тисячу років правління Месії. Духовний Князь темряви буде скинутий, а духовний Князь Світла й Правди, як шанований Посланець Отця, буде проголошений Царем царів і [ЗНГ478] Паном панів. “Бо належить Йому царювати, аж доки Він не покладе всіх Своїх ворогів під ногами Своїми”. Останнім ворогом буде смерть, Адамова смерть, введена через оманливу брехню

сатани, оскільки “він був душолюб споконвіку, і в правді не встояв” (Ів. 8: 44).

Св. Павло, згідно з грецьким текстом, проводить порівняння між діями сатани й діями Логоса (Фил. 2: 6). Він дає зрозуміти, що сатана був амбітним і прагнув заволодіти Божественними винятковими правами, але Логос “не допускав думки про зазіхання, тобто про те, щоб бути рівним Богові” (WTV), а навпаки, упокорив Себе й умалив. Проте, остаточно, у здійсненні великого Плану Творця, Той, Хто упокорив Себе, буде Звеличений, а той, хто вивищив себе, буде принижений. Апостол закликає Церкву наслідувати приклад Ісуса: “Тож покоріться під міцну Божу руку, щоб Він вас Свого часу повищив” (1 Петр. 5: 6).

ЦЕРКВА ПЕРВОРОДНИХ

Як Однороджений від Отця був зачатий святим Духом в часі Свого посвячення як Нове Створіння в зародку, і як Він народився від Духа, тобто був удосконалений як Нове Створіння у Своему воскресінні, так само й Писання вказує, яким шляхом Церква повинна йти за Ним. Ніхто не може народитися від Духа, якщо спочатку не був зачатий від Духа й оживлений Духом. Саме через це зачаття Духом, оживлення й народження “вибрані Божі”, покликані в цьому віці до зміни природи, стають Новими Створіннями – “членами Помазаного”, Христа, Месії, Посередника

між Богом і світом, царями, священниками, судьями, у співпраці зі своїм Господом, Первосвященником і Нареченим.

У теперішньому житті нова природа лише бере початок, і, як стверджує апостол, ми маємо її як скарб у земній посудині, у земному тілі. Він знову каже, що всі духовно зачаті перебувають у конфлікті, в якому від них вимагається довести, що вони є “переможцями”. Їхня особлива боротьба відбувається з їхньою власною плоттю. Нове Створіння (нова воля) повинно вмертвляти вчинки плоті, бажання плоті. Воно повинно “боротись доброю боротьбою” (Кул.) і демонструвати свою вірність Богу та принципам Його праведності. Інакше воно не буде визнане гідним “участі в спадщині святих у світлі” (Кол. 1: 12).

Перше Воскресіння, або головне воскресіння, буде воскресінням Церкви. Воно має відбутися ще до того, як почнеться воскресіння світу. І щодо цього Першого Воскресіння передбачено, що ніхто не може взяти в ньому участь, крім блаженних і святих. Їм обіцяно нагороду: вони будуть священниками Бога та будуть царювати з Христом тисячу років на землі, над землею, як Духовна Імперія і Керівний Уряд землі, щоб знищити гріх і піднести праведність.

ЗНГ476 (1911 р.)

“ПОШЛИ СЕРПА СВОГО”

*“Пошли серпа свого й жни,
бо настала година пожати”
(Об’явлення 14: 15).*

Розумні люди, здається, розмірковують на всі теми під сонцем, окрім релігії. Зверніться до людини з будь-яким питанням про промисловість, суспільний прогрес, політичну економію або фінанси, і ви побачите, що вона цілком обізнана про загальний закон Причин і Наслідків. Та коли мова заходить про релігію, та ж сама людина відмовляється визнавати або дотримуватися таких законів. Для ілюстрації: якби тисячі релігійних чоловіків і жінок запропонували дати загальний опис Божественного плану, відповідно до якого Всемогутній поводить з людством, дев’ястот дев’яносто дев’ять з них подивилися б на вас

із повним здивуванням, нібито абсурдно припускати, що Бог веде Свої справи відповідно до принципів порядку, розуму і здорового глузду – Причин і Наслідків. Натомість Святе Письмо всюди стверджує, що наш Творець систематично впорядковує справи на землі та “все чинить за радою волі Своєї” (Еф. 1: 11).

Св. Петро ділить історію світу на три великі епохи, які в нашій загальноприйнятій версії Біблії позначені як “світи”. Перша з них, за його словами, тривала від створення наших перших батьків до потопа. Потоп був часом жнив, часом збору врожаю тієї епохи, і був завершенням періоду гріха, який, як він каже нам, переважав у той час. Тільки вісім осіб, Ной і його сім’я, були перенесені як осередок для іншої великої

епохи, для іншого “світу”, який св. Петро називає “теперішнім небом й землею [світом]”, а св. Павло – “сучасним злим світом” (Дерк.), епохою, про яку Ісус говорить: “Моє Царство не із світу цього [епохи]”. При цьому Він знову стверджує, що “князем цього світу” є сатана.

Протягом цього довгого періоду, що тривав понад чотири тисячі триста років, відбувалися деякі речі – були дані деякі великі настанови й благословення від Всемогутнього. Нинішній “сучасний злий світ” (тобто епоха) повинен мати час жнив, і його справи повинні бути так само ретельно завершені, як і справи “тодішнього світу [до потопу]”. Потім настане нова епоха або “світ майбутній”, характер якого чітко окреслений у Писанні як повністю протилежний “сучасному злому світу”. Це буде “світ майбутній” (нова епоха), який, образно кажучи, матиме “нове небо й нову землю”, в яких Господь буде домінувати над людськими справами.

Його вибрана Церква теперішнього часу, пов’язана з Ним як Його Наречена, буде складати “нове небо” або нове духовне панування, під яким людське відродження принесе “нову землю”. У цій новій епосі все буде в згоді з характером її Царя, Князя Світла й Праведності, так само як умови “сучасного злого світу” відповідають характеристикам “князя цього світу”, “що працює тепер у неслухняних”, – “князя темряви”.

“ТОДІШНІЙ СВІТ”

“Світ” (епоха), який закінчився в потопі, здійснив велику справу. Саме протягом цього періоду, що тривав тисячу шістсот п’ятдесят шість років, Бог уперше випробував сатану, давши йому можливість проявити зрадницьке ставлення свого серця стосовно наших перших [OV249] батьків. Бажаючи утвердити себе імператором над землею, окремим і незалежним від Імперії Єгови, Люцифер став сатаною, противником Бога, і з того часу продовжує протистояти Божественній волі. Наші перші батьки під впливом брехні сатани виявили непослух Богу, що призвело до смертного вироку Адаму та його роду. Згодом, протягом століть, святим ангелам було дозволено спілкуватися з впалими людьми з наміром допомогти їм повернутися до згоди з Богом, але не тому, що Бог очікував таких результатів. Він знав, що

людство не можна відновити інакше, як через заслугу Відкупителя, Чия жертва купить світ і Чие царювання як Царя царів і Пана панів у кінцевому підсумку відновить охочих і слухняних з людства. Але ангели всю вічність могли б думати, що був можливий легший спосіб врятувати людей; що, якби їм було дозволено, вони змогли б просвітити, допомогти й підняти людство зі стану гріха й смерті назад до згоди з Богом. Бог не тільки хотів показати, що всі такі результати неможливі, але й хотів використати цю можливість, щоб перевірити відданість і вірність ангельських воїнств.

Серед свобод, наданих усім ангелам у той час, була здатність матеріалізуватися – приймати людську подобу. Нам не потрібно зупинятися на обговоренні можливості цього, оскільки ми звертаємося до тих, хто вірить у біблійні записи, і для них цілком достатньо, якщо ми наведемо один з численних біблійних прикладів: випадок з трьома мандрівниками, які з’явилися Аврааму і згодом виявилися ангелами – духовними істотами. Вони виглядали, говорили, їли й були одягнені як люди. Авраам не знав, хто вони, поки вони самі це не виявили, як читаємо в оповіданні з 1 Книги Мойсея 18 розд. Апостол Павло додає своє свідчення про цю подію, кажучи Церкві: “Не забувайте любові до приходнів, бо деякі нею, навіть не відаючи, гостинно були прийняли ангелів” (Євр. 13: 2).

Протягом довгих століть ці відносини між ангелами й людством продовжувалися. Ми не маємо відомостей про те, чи хтось із людських істот отримав підтримку від їхнього служіння. Навпаки, як і передбачив Бог, вплив гріха був заразним, і незабаром деякі ангели так закохалися в людських дочок, що “взяли собі жінок із усіх, яких вибрали”, і вважали за краще залишити своє житло або духовний стан, щоб позоставатися в матеріалізованому вигляді й створити земні сім’ї, хоча їхні вчинки суперечили Божественному задуму і, мабуть, вони самі це розуміли. Божественна сила не втрутилася, щоб перешкодити їм. Ця провина бунту, залишення свого власного житла, рівня духовного існування, спочатку невелика, поширилася, і невтручання Бога виправдало припущення, що Він або не здатний впоратися з цією ситуацією,

або не може забезпечити дотримання Свого Закону. Так минули століття, і земні діти “ангелів, що не зберегли початкового стану свого”, стали “велетнями... силачами, що славні від віку“ в ті часи, коли зрілість досягалася не раніше, ніж у сто років (1 М. 6).

Можемо бути впевнені, що протягом усіх цих століть кожен зі святих ангелів мав найповнішу можливість взяти участь у спокусливих задоволеннях гріха. І ми можемо бути абсолютно впевнені, що в ту епоху, в тому віці Бог повністю, цілком продемонстрував, які з ангелів були в серці й учинках, в душі й правді, вірні Йому і всім принципам Його праведності. Після того як це сталося, “тодішній світ” прийшов до свого завершення, був поглинений потопом, оскільки, за словами Господа, вся земля зазнала розбещення цим злом. Вплив ангелів, схильних до розпусти, мабуть, все більше й більше вів до деградації людства, і ми читаємо, що Бог побачив, що “ввесь нахил думки серця її [людини] тільки зло повсякденно” [OV250].

“СУЧАСНИЙ ЗЛИЙ СВІТ”

“Сучасний злий світ” відрізняється від “тодішнього світу” тим, що він не має служіння ангелів, і людина, в загальному сенсі, залишена сама собі. З часів потопу світ в цілому рухався так, ніби Бога не було, за винятком юдейського народу й Церкви Христа, а також факту знищення содомлян і проповіді Йони ніневітянам, яка попереджала їх про майбутню загибель. Іншими словами, зовні виглядало, що Бог дозволив світу йти своєю чергою, втручаючись тільки тоді, коли зіпсуття ставало таким великим, що робило життя скоріше нещастям, ніж благом. Св. Павло, розглядаючи питання людської деградації, як це проявлялося в язичництві тощо, пояснює, що великий занепад людської сім’ї є результатом того, що в справі Божественного нагляду людина була залишена сама собі. Він говорить, озираючись на нащадків Ноя: “Бо, пізнавши Бога, не прославляли Його, як Бога, і не дякували... А що вони не вважали за потрібне мати Бога в пізнанні, видав їх Бог на розум перевернений” – вони віддавалися тому, що не приносило користі, оскверняли себе тощо (Рим. 1: 21-27).

Такий стан справ тривав від днів Ноя до трьох з половиною років після розп’яття нашого Господа, коли особлива Божа милість до народу Ізраїлю припинилася й була “зруйнована серединна перегорода” – коли Корнилій став першим поганином, допущеним до привілеїв Євангелія. Протягом довгого періоду від Ноя до Христа – двох з половиною тисяч років – Бог, як ми бачили, не мав справи зі світом, але особливо мав справу з Авраамом, Ісаком і Яковом, а потім з народом Ізраїлю. Цим патріархам Він дав угоду, скріплену клятвою, що через їхнє потомство Він у кінцевому підсумку благословить усі племена землі. Щобільше, характер цієї обітниць був таким, що вона передбачала воскресіння всіх поколінь землі, які зійшли в смерть під великим адамовим вироком (Рим. 5: 12, 17, 19).

Народ Ізраїлю був відокремлений від усіх інших народів світу і зв’язаний з Господом, а Він з ним Угодою Закону, укладеною на горі Синай. Вимоги цієї Угоди передбачали, що весь народ повинен складати насіння Авраама, управляти всіма іншими народами й благословляти їх, але умовою було досконале дотримання Закону. Бог, звичайно, знав, що, будучи недосконалими людьми, ізраїльтяни взяли на себе непосильне зобов’язання. Але Він також знав, що під Його наглядом ця угода в кінцевому підсумку не буде для них не вигідною, а навпаки.

Він використовував цей народ як образний, і їхні ювілеї представляли “часи відпочинку” (Дії 3: 20), які прийдуть для світу під Тисячолітнім правлінням Христа. Їхній суботній день образно представляв майбутнє благословення для духовного Ізраїлю. Їхній суботній рік образно представляв майбутнє благословення для світу, для всесвіту. Їхній День Примирення за гріхи образно представляв день кращих жертв, Христа і Церкви. Дійсно, ми можемо зрозуміти, що тілесний Ізраїль і всі його великі справи були образними передвісниками майбутніх ще більших благословень від Бога в наступних епохах.

КУЛЬМІНАЦІЯ

ЮДЕЙСЬКОЇ МИЛОСТІ

Кульмінація відносин Господа з Ізраїлем була досягнута, як Він і визначив з самого початку, тоді, коли наш Господь Ісус залишив славу в

Отця на небесному рівні й став плоттю, народившись під Угодою Закону. Не будучи прямим членом людської сім'ї, а "святим, незлобивим, невинним, відлученим від грішників", Він був досконалим і повністю здатним дотриматися всіх умов цієї Угоди Закону, що Він і зробив. Таким чином, відповідно до положень Угоди Закону Він один, і тільки Він, з усього юдейського народу [OV251] міг претендувати на права Угоди Авраама – передбачені благословення й законну владу благословляти людей, бо, як правитель землі, Він зайняв місце батька Адама з усіма його правами й повноваженнями, описаними в Псалмі 8: 4-6.

Зберігши ці права й привілеї як людина, наш Господь дійсно був би земним правителем з повною гідністю повагою, найвищою серед людей. Але місце, яке Отець приготував для Нього і для світу, було набагато вищим. Як земний правитель, Він правив би занепалим родом, який вмирає, і мав би привілеї лише радити, керувати й направляти їхні недосконалі зусилля. Але Він ніколи не зміг би привести їх до вічного життя. Тому Божественний план полягав у тому, що Він мав померти як Відкупитель Адама і його роду, щоб таким чином здобути справедливе, законне право підняти з гріха, деградації та смерті все людство, яке підкориться милостивим розпорядженням Божественного задуму, зосередженого в Христі. Саме заради виконання цієї риси Божественного плану наш Господь зрікся земного Царства, земних прав, усього, що Він мав, як викупна ціна за людину (Мт. 13: 44): "Що дав Себе Самого як викуп за всіх: свідоцтво свого часу" (1 Тим. 2: 6, Хом.).

"СХИЛИТЬСЯ КОЖНЕ КОЛІНО"

Тепер у нас є піднесений Месія, що володіє справедливо й законно набутою владою, за допомогою якої Він може благословити всі племена земні – всіх дітей Адама, відновивши для охочих і слухняних "загинуле" – земну досконалість і панування. Звідки Він почне Свою працю, яка благословлятиме? Усі пророцтва мали на увазі, що Месія почне Свою працю з Ізраїлю і що вона повинна просуватися через Ізраїль до всіх народів. Але пророцтва навіть не натякали на те, що перед тим, як дати "реституційне" благословення Ізраїлю під Новою Угодою (Закону) (Єр. 31: 31),

Месія спочатку скористається Своєю "реституційною" владою для зібрання особливого класу людей, "вибраного роду, священства царського, народу святого". Як говорить нам апостол, це зберігалось в "таємниці", і, взагалі кажучи, як і раніше є "таємницею" не тільки для Ізраїлю, але й для світу. Зібрання духовних ізраїльтян було першим кроком у новій програмі – тих із юдейського народу, які під час Першого приходу нашого Господа перебували в правильному стані серця, коли були перенесені від Мойсея до Христа, від природного Ізраїлю до духовного Ізраїлю. Потім, як ми бачили, з часів Корнілія і далі, Євангельське послання було доступне всім, хто мав віруюче серце і відкритий слух, щоб прийняти його. Усі вони, як дав зрозуміти наш Господь, є лише "Малою Черідкою". Ось Його слова: "Не лякайся, черідко мала, бо сподобалося Отцю вашому дати вам Царство" (Лк. 12: 32).

Царство, вічне життя тощо, які Господь збирається дати, належали Адаму, були втрачені через його непослух і викуплені нашим Господом на Голгофі. Він дає їх Своїм послідовникам, "Малій Черідці", але не для того, щоб вони їх утримували. Земні реституційні благословення належать їм тільки для того, щоб вони їх пожертвували. Той, хто не прийме їх на цих умовах, не може бути учнем Ісуса. Такими є умови небесного або високого покликання, дарованого Його послідовникам. Вони повинні взяти свій хрест і слідувати за Ним, жертвуючи земним життям і земними реституційними правами, якщо хочуть розділити з Ним славу й честь, які будуть Його в Його піднесеному становищі.

"Світ майбутній" означає просто прийдешню епоху, в якій мешкає праведність, в якій праведність буде переважати, а гріх буде повністю під контролем великого Відкупителя, Який тоді буде Царем слави й буде правити, царювати, просвічувати, благословляти, підносити, відновлювати, очищати, освячувати й доводити до досконалості тих представників роду Адама, які щиро відгукнуться на правила Його Царства. Всі інші будуть винищені як звірина нерозумна (2 Петр. 2: 12).

БОЖИЙ ВИБІР

1 САМУЇЛОВА 16: 1-13

*“Чоловік бо дивиться на лице,
а Господь дивиться на серце”
(Вірш 7).*

У записі сказано: “І більше не бачив Самуїл Саула аж до дня його смерті”. Оскільки Бог позбавив Саула особливого керівництва й спілкування з Ним, то Самуїл, як представник Бога, більше не вважав своїм обов’язком часто відвідувати його, щоб давати йому вказівки в справах царства. Однак запис дає зрозуміти, що Самуїл відчував велику симпатію до Саула і сумував за ним. Так буває іноді з Господніми дітьми цієї Євангельської епохи. Ми відчуваємо глибокий інтерес до справ і осіб, з якими тісно пов’язані, і часом можемо мати спокусу думати, що Господь припустився якоїсь помилки у Своїх відносинах з ними, особливо якщо вони близькі й дорогі нам за кровними узами або через спілкування. Нам потрібно навчитися не сумніватися в шляхах Господа, як сумнівався Саул, а покладатися на Його непомильну мудрість у завідуванні Його справами. З легким докором Господь послав Самуїла помазати наступника Саула, сказавши: “Наповни рога свого оливою, та й іди, пошлю тебе до віфлеємлянина Єссея, бо Я наглянув Собі царя між синами його”. І так іноді, коли наші надії та цілі не виправдовуються, Господь велить нам подивитися в іншому напрямку й побачити, що Він не залежить ні від кого, але керує Своїми справами, виконуючи Свою суверенну волю. Він дав нам послання, яке, якщо його правильно оцінити, повинно втішити нас серед усіх розчарувань, які можуть нас спіткати. Це послання говорить: “Так буде і Слово Моє, що виходить із уст Моїх: порожнім до Мене воно не вертається, але зробить, що Я пожадав, і буде мати поводження в тому, на що Я його посилав”. Поет висловив цю ж думку, кажучи:

“Бог незбагненим нам шляхом
Вершить дива Свої”.

ПРАВДА – АЛЕ НЕ ВСЯ

Самуїл був мудрою людиною й інстинктивно розумів, що, хоча Саул був готовий прийняти

помазання, він ніколи не погодиться з тим, щоб хтось інший був помазаний як його наступник у царстві, але буде прагнути зберегти владу і становище для членів своєї родини. Тому він відповів Господу: “Як я піду?” “Хіба моя місія не буде зірвана, якщо Саул дізнається про мій намір, і я навіть не зможу її виконати, тому що він уб’є мене і виправдає свій вчинок тим, що я був зрадником царя”. “Візьми в свою руку теля з великої худоби, та й скажеш: Я прийшов, щоб принести жертву для Господа”.

Багато хто з дорогого Господнього народу, не маючи належної рівноваги розуму в такій справі, були б схильні відкинути такого роду визнання як брехню – неправду. Їхній аргумент був би наступним: ні, справжня мета Самуїла й Господа полягала в тому, щоб помазати царя, а принесення жертви було лише хитрощами й претекстом – простою вигадкою. Для них нерішучість назвати такі слова і вчинок брехнею пояснювалася б лише тим, що таку вказівку дав Господь, а Його натхненний пророк її виконав. Але принцип, про який іде мова, залишається тим самим, хто б його не втілював у життя. Якщо такий учинок був неналежним для Самуїла або для будь-якої іншої людини, то він тим більше був неналежним для Всемогутнього Бога. А якщо, як ми стверджуємо, він був правильним і належним для Всемогутнього, то він був належним і для будь-кого іншого.

Було б неправильним казати, що Самуїл збирався принести жертву, якщо у нього не було наміру приносити жертву, а лише здійснити помазання! Насправді жертвопринесення було єдиною метою відвідин принаймні для жителів Віфлеєму, а помазання було справою виключно Господа, Єссея і його сім’ї. Оскільки помазання не мало ніякого відношення до жителів Віфлеєму, було цілком доречно не згадувати про це перед ними. Наш Господь чинив так під час Свого служіння, розповідаючи факти лише частково. Іноді Він говорив притчами, щоб народ чув, але не розумів істинного змісту Його послання, і Він пояснював це апостолам, кажучи: “Вам дано

пізнати таємниці Божого Царства, а тим, що за вами, усе відбувається в притчах, щоб оком дивились вони і не бачили, вухом слухали і не зрозуміли” (Мр. 4: 11, 12). І знову Він сказав учням: “Я ще маю багато сказати вам, та тепер ви не можете знести” (Ів. 16: 12). Тому велика помилка вважати, що неправильно приховувати частину правди, якщо це робиться на благо слухача. Якщо вся правда може заподіяти шкоду, то мудрим і сповненим любові вчинком було б приховати те, що може нашкодити. Але якщо, навпаки, ми приховуємо правду з егоїстичних мотивів і на шкоду іншим, то така поведінка буде ганебною і суперечитиме закону любові. Розуміння цього принципу буде дуже корисним для багатьох з Господнього народу й допоможе оцінити та прийняти слова Вчителя: “Будьте ж мудрі, як змії, і невинні, як голубки”.

“ЧИ ТВІЙ ПРИХІД ТО МИР?”

Щоб виконати волю Господа, Самуїл вирушив до Віфлеєму. Повага до нього як до пророка Господа й колишнього судді була настільки великою, що старші міста вийшли йому назустріч, тремтячи й побоюючись, що він прийшов з якимось осудливим посланням від Господа, щоб дорікнути в якомусь злочині, виявити якусь корупцію, оголосити якесь покарання. Все це означало, що люди відчували велику довіру до пророка як до вісника Бога, а також велику повагу й шану до Господа і т. д., і що правління Бога через суддів глибоко закарбувало в них певні уроки.

У відповідь на запитання: “Чи твій прихід то мир?” – “Чи означає твій прихід Господній суд над нами чи благословення?”, – Самуїл відповів: “Я прийшов, щоб принести жертву Господеві. Освятиться, і прийдете зо мною до жертви”. Серед інших він освятив Єссея і його синів і запросив їх до жертви. Жертвопринесення означало визнання гріха й подяку Господу за Його милість, а в цілому – посвячення себе послуху Господу. Певна частина жертви зазвичай спалювалася для Господа, а іншу частину їли учасники, що означало отримання благословення. Очевидно, що ця розповідь не є повною. Можна припустити, що після того, як всі, хто бажав наблизитися до Господа через жертву, були присутні при ній, і коли вона та бенкет були повністю завершені, Самуїл пішов

з Єссеєм до його дому і там оглянув його синів, чекаючи вказівки від Господа, кого з них слід помазати.

“ГОСПОДЬ ДИВИТЬСЯ НА СЕРЦЕ”

Мабуть, Єссею було сказано прислати своїх синів одного за одним до пророка, і вони прийшли, починаючи від старшого. Коли Самуїл подивився на Еліява, він сказав про себе: “Справді перед Господом помазанець Його! Та Господь сказав Самуїлові: Не дивись на обличчя його та на високість зросту його, бо Я відкинув його Собі! Бо Бог бачить не те, що бачить людина: чоловік бо дивиться на лице, а Господь дивиться на серце”. Який чудовий урок для кожного члена людської сім’ї! Господь Ісус використав майже такі ж слова, сказавши: “Що бо високе в людей, те перед Богом гидота” (Лк. 16: 15). Не судіть за зовнішнім виглядом. Саул був гарний зовні й на голову вищий за більшість ізраїльського народу. Господь дозволив обрати його царем і продемонстрував, що зовнішність [R4210] не завжди є вірною ознакою угодного Йому стану серця. Так сім синів Єссея пройшли перед Самуїлом, і Господь відкинув їх усіх. У їхньому серці було щось невідповідне, невидиме сторонньому спостерігачеві, який, як і Самуїл, прийшов би до іншого висновку. Тоді Самуїл, явно здивований, сказав Єссею: “Чи то всі твої діти?” І той відповів: “Ще позостався найменший, він пасе отару”. Самуїл сказав: “Пошли ж привести його, бо не сядемо за стіл, аж поки він не прийде сюди”, і той послав і привів його. Молодшим сином був Давид. Читаємо: “Він був рум’яний, із гарними очима та хорошого стану”. Вважається, що цей опис свідчить про те, що Давид мав світлу шкіру й каштанове волосся. Припускається, що йому було вісімнадцять років.

“ПОМАЖ ЙОГО, БО ЦЕ ВІН”

Господь сказав Самуїлу: “Устань, помаж його, бо це він! І взяв Самуїл рога оливи, та й помазав його серед братів його”. Тут закономірно виникає запитання: чому Господь вибрав Давида, а не одного з його братів або іншу людину з народу? Те, що це був певний, однозначний вибір, не підлягає сумніву; і подібний вибір з боку Господа в інших випадках відзначений у Писанні. Наприклад, апостол Павло звертає увагу на те, що Ісак, а не Ізмаїл, був обіцяним

насінням Авраама, і що Яків, а не Ісав, був обраний з його насіння, і що цей вибір був вказаний ще до їхнього народження, коли було сказано: “Більший служитиме меншому”. На підставі всієї наданої нам інформації ми змушені припустити, що Господь в минулому, визнаючи свободу волі, свободу вибору кожної людської істоти, певною мірою втручався в деяких випадках, щоб надати передпологовий вплив, і це сприяло розвитку таких характерів, які Він бажав для Своєї служби. Ця ж думка представлена нашій увазі, коли йдеться про народження Івана Христителя і про передпологовий вплив у його випадку. Схоже апостол Павло звертає увагу на те, що Господь обрав його ще від утроби матері. Згідно з нашим розумінням, це означає, що божественна мудрість і сила контролювали впливи, які тією чи іншою мірою керували розумом його матері в період вагітності й наклали певний відбиток на характер немовляти. Як ми вже зазначали в “Дослідженнях Святого Письма”, том VI, усе це повинно стимулювати батьків дати своїм нащадкам найкращі розумові здібності – щодо справедливості, мудрості, любові та всіх найкращих якостей характеру. Коли б усі діти народжувалися такими, то, навіть якби це ніколи не позбавило їх плями гріха й недосконалості та не привело до народження досконалих дітей, тому що ніхто не може вивести чисте з нечистого, це означало б велике благословення для людського роду, велике піднесення.

Ніщо з того, що ми запропонували, не передбачає втручання в людську волю, а є лише підготовкою до здобуття більш врівноваженого й організованого розуму. Св. Павло все ще міг відкинути всю Божу благодать – не тільки ту, яку отримав завдяки передпологовим впливам, але й ту, яку отримав завдяки різним випробуванням, через які Господь згодом провів його і в результаті яких апостол, завдяки вірі й посвяченню, був прийнятий як сподіваний співспадкоємець з Христом у Царстві. Як сказав апостол, він все ще міг стати негідним після проповіді Євангелія іншим (1 Кор. 9: 27). Те ж саме і з нами. Підготовка, інформація, поклик і подальший нагляд за нашими найкращими інтересами – все це залишає нашу волю недоторканою і дозволяє нам, якщо ми того забажаємо, відкинути милість Господа.

Жодним іншим чином, крім того, який ми запропонували, ми не можемо пояснити деякі чудові характери біблійної історії – Авраама, Мойсея, Давида, Іллі, Івана Христителя, апостола Павла та інших. Ми навіть не можемо з упевненістю знати, чи не вплинуло провидіння Господа на фараона якимось передпологовим впливом, який зробив його вкрай упертим, як про це говорить Писання: “Та для того я зберіг тебе [посадив на троні], аби показати на тобі силу Мою” (Гиж.) – шляхом, який не міг би проявитися, якби на троні була людина з іншою природною вдачею.

Подальша історія показує, що брати Давида не розуміли, що він був помазаний на царя. Самуїл, можливо, посвятив Єссея в цю таємницю і згодом пошепки сказав Давиду щось про це; але, судячи з усього, це питання зберігалось в глибокій таємниці, при тому розумінні, що помазання Давида не дасть йому царської влади, поки за Божим провидінням влада не буде повністю взята з рук Саула й передана в руки Давида; і при повному розумінні того, що сам Давид не повинен був мати ніякого відношення до захоплення влади. Його помазання було пророцтвом про його майбутнє, а також прообразом помазання Христа. Брати Давида, можливо, думали, що помазання означає, що їхній брат згодом стане Господнім пророком замість Самуїла після смерті останнього; або ж вони могли зрозуміти це як якесь особливе благословення у зв'язку з освяченням і жертвопринесенням, в яких вони самі брали участь. Безсумнівно, що юний Давид поведився дуже скромно, дуже пристойно, і що досвід, який він згодом набув за провидінням Господа, слідуючи своєму покликанню, був для нього дуже корисний, підготувавши його до посади царя, яка дісталася йому у свій час.

ЦЕРКВА, ПОЗАОБРАЗНИЙ ДАВИД

Ім'я Давид означає “Улюблений” і гарно представляє Христа, Голову й Тіло. Про Нього написано: “Тому намастив Тебе Бог, Твій Бог, оливою радості понад друзів Твоїх” (Пс. 45: 8). Коли відповідного часу Бог послав Свого Сина, щоб Він став Відкупителем світу, помазаним Царем і Відновлювачем, Божественне Провидіння розпорядилося, щоб Він народився в місті

Давида – Віфлеємі. Він також займав скромне становище серед усіх Своїх сучасників. Його брати з юдейського народу вважали Його одним з найменш придатних для ролі Визволителя; вони ніби “від Нього обличчя ховали” – соромилися Його. Однак Він був помазаний Господом, щоб бути Визволителем. Остеронь були залишені не тільки небесні ангели, але й великі цього світу. Він не почав Своє царювання відразу після помазання Духом, радше Йому спочатку потрібно було пройти різні випробування, труднощі, перевірки, подібні до тих, які випали на долю образного Давида. І той же принцип діє щодо всієї Церкви, Його Тіла. У цей час Господь помазує маловідомих, не високо цінованих серед людей, не багатьох великих, мудрих або благородних з класу Давида, класу “Улюбленого”. Вони не відразу починають царювати, але відразу йдуть до школи досвіду, задуманої їхнім Отцем, щоб допомогти їм підготуватися до обов’язків і привілеїв Царства, коли прийде час, щоб їм було дано Царство. Світ не знає нас, каже апостол. Абсолютно вірно. Люди не знають, що ми помазані. Дійсно, навіть багато хто з наших братів, які усвідомлюють помазання, не знають, що воно означає; вони не усвідомлюють, що ми помазані, щоб бути царями й співпадкоємцями з нашим Відкупителем. Однак про це повідомлено нам. Як каже апостол: “А ви маєте помазання від Святого і всі знаєте [про це]” (1 Ів. 2: 20, Турк.). Під цим намащенням, під цим благословенням Господа ми повинні розвиватися все більше й більше, готуючись до нашого царського становища, яке ми отримуємо в нашій зміні в Першому Воскресінні.

“ВІД ТОГО ДНЯ”

“І Дух Господній злинув на Давида, і був на ньому від того дня й далі”. Ми не повинні розуміти з цього, що Давид був зачатий святим Духом як зачаті члени Тіла Христа, Церкви, в цьому Євангельському віці. Ні, наше благословення від Господа є особливим і своєрідним, подібного якому не було до П’ятдесятниці, за винятком одного випадку – хрищення нашого Господа Духом в Йордані, коли Він отримав святий Дух без міри. Дух, вплив, Божа сила на Давиді були схожі за своєю дією й наслідками з тим, що було на Самуїлі та пророках.

Безсумнівно, це давало йому мудрість, силу і сміливість і дозволяло мудро використовувати різні можливості для вивчення недосконалих уроків у зв’язку з його повсякденними переживаннями, які були навчанням, тобто підготовкою, до його майбутньої праці як царя.

Так само, тільки у вищому й повнішому сенсі й ступені, у цьому Євангельському віці Господній народ – з того часу, як він потрапляє під вплив святого Духа зачаття, який був вилитий на Церкву в П’ятдесятницю (з того часу й далі), – повинен бути навчений цим Духом Господа і, як висловлюється апостол, повинен бути наповнений Духом, “наповнений всякою повнотою Божою”, повинен все більше наповнюватися знанням Божої волі й духом послуху їй. Це почуття посилюється в міру того, як ми отримуємо святий Дух. І, наскільки він рясніє і розливається в наших серцях, настільки ми просвічуємося, зростає наше оцінювання Бога, наше розуміння власних привілеїв, наше оцінювання Його поклику до високого становища співпадкоємців з Ісусом і наше оцінювання необхідності засвоїти уроки, які підготують нас до цього славного становища.

З приводу того, що Бог вибрав Давида, а не когось із його братів, газета “Sunday School Times” зазначає:

“Ні на мить не забувайте, що жодна особа не може бути настільки прекрасною, жодна форма настільки божественною, щоб погане або зле серце не зробило їх огидними або марними. У такій красі завжди є хмара, імла, завіса. [R4211] Крізь усі маски й прикидання погляд Бога проникає, як рентгенівський промінь, прямо в серце й душу.

Часто буває, що люди нехтують саме тією людиною, молодою, або бідною, або непринадною, яку Бог обрав для вищої честі. Але кого б не обрали люди для коронації, справжня урочистість не може початися, поки не буде знайдений кандидат Бога. Іноді наш неповороткий розум не робить цього відкриття, і коронація Божих святих і героїв відкладається до дня несподіванок на небесах. Будемо поважати людей так, як їх поважає Бог!” (Д-р Бушнел).

НЕОБХІДНІСТЬ ГЛИБОКОЇ ВІРИ В БОЖЕ СЛОВО

*“Тож не відкидайте відваги своєї,
бо має велику нагороду вона”
(Євреїв 10: 35).*

Євангеліє має практичну сторону. Все, до чого зобов'язуються послідовники Христа, і всі їхні випробування в житті мудро розраховані на те, щоб сформувати в них добрий, твердий і гарний характер. Помилково вважати, як деякі вважали в минулому, що Божа воля полягає в тому, щоб ми просто чули про Христа, на словах погоджувалися зі звісткою про Його смерть як нашого Відкупителя й полишали зовнішні форми гріха, а потім, задоволені своїм прогресом, допомагали іншим досягти тих же низьких критеріїв.

ОТЕЦЬ ПРИТЯГУЄ

Навпаки, вчення Ісуса і Його апостолів ігнорують світ в цілому й шукають особливий клас, який має вуха, щоб чути, і вдячне серце. Євангельське послання, викладене в Біблії, нічого не говорить про звичайну місіонерську працю з порятунку п'яниць, блудниць і нечесливих. Не відкидаючи митників і блудниць, воно не шукало їх. Воно чекало, поки вони самі будуть шукати праведності, як сказав Учитель: “Ніхто бо не може до Мене прийти, як Отець, що послав Мене, не притягне його”; і “Того, хто до Мене приходять, Я не вижену геть” (Ів. 6: 37, 44, 65). Насправді ті, котрі приходили до Вчителя і відтоді цікавилися Його Посланням, у своїй більшості не були багатими, великими, вченими, знатними за мірками цього світу, але в основному бідними, багатими вірою в нашого Бога (1 Кор. 1: 26-29; Як. 2: 5).

Як приклад візьмемо св. Павла, коли він вирушив до Афін. Ми не бачимо, щоб він почав місію [SM177] з Недільної Школи й пропонував дітям пікнік або частування в ній, щоб зібрати їх на півгодинну пустопорожню бесіду і “утримати їх від вулиці”. Він також не шукав п'яниць у нетрях і не проводив там свою місію. Навпаки, він звертався до розумних людей, до мислездатних людей, незалежно від їхнього багатства чи становища, тому що у нього було Послання, яке діти не могли зрозуміти, яке п'яниці не здатні

були зрозуміти, але яке повинно було привабити кращих людей Афін, багатих чи бідних.

А може, ми були якоюсь мірою неправі? Може, ми мудріші за Господа й апостолів і здатні давати їм поради щодо методів, замість того щоб слідувати їхньому прикладу, як нас вчили? Вони проголошували Другий прихід Месії та встановлення Його Царства. Вони проповідували, що самою метою Його Тисячолітнього царювання Праведності буде повалення гріха в усіх його формах і підняття бідного, занепопаленого людства. Вони вчили, що небезпека є в спробах зробити когось прозелітом і насправді заподіяти цим більше шкоди, ніж користі. Вони вчили, що особлива праця, доручена сьогодні Божому народу як служителям, як слугам Христа, полягає в проголошенні Євангелія – “Доброї новини про Царство”, а не в проголошенні вічних мук або в спробах відвернути світ від гріха, вселяючи йому страх. Вони вчили, що праця нинішнього віку – вибір з-поміж людства класу Нареченої, яка буде з Месією в Його Царстві для благословення всього світу. Саме це Послання про доброту Бога, як говорить наш текст, має проголошуватися з мужністю, сміливістю й відвертістю.

Святий Павло критикує деяких, які вже досить довгий час були християнами й кому були надані великі можливості для зростання в благодаті та знанні. Він каже: “Ви бо за віком повинні б бути вчителями, але ви потребуєте [SM178] ще, щоб хтось вас навчав перших початків Божого Слова [доктрини Христа]”. Вони втратили перші принципи. Вони заплуталися в порожніх філософіях, і їхня духовність була на низькому рівні. Сьогодні умови дуже схожі. Після вісімнадцяти століть Божественного наставлення, маючи у своєму розпорядженні чудову Біблію й допоміжні засоби для її вивчення, якими християнами ми повинні бути у вірі, у любові, у послуху, у мужності! (Євр. 5: 12-14; 6: 1-3).

ДУМКА, ЯКА МАЄ ОСОБЛИВЕ ЗНАЧЕННЯ

Св. Павло вказує на необхідність для Господнього народу збиратися разом для спілкування й вивчення Його Слова, а також для того, щоб

заохочувати один одного до любові й добрих учинків. Необхідність цього, за його словами, полягає в тому, що гріх з боку тих, хто отримав пізнання Правди та став причасником святого Духа, є набагато серйознішим, ніж та сама поведінка до того, як вони увійшли в дорогоцінне споріднення духовно зачатих Божих дітей. Він каже: “Бо як ми грішимо самовільно, одержавши пізнання правди, то вже за гріхи не знаходиться жертви, а страшливе якесь сподівання суду та гнів палючий, що має пожерти противників” (Євр. 10: 25-27).

Чи збагнули ми значення цієї думки? Вона означає, що ті з нас, хто прийняв Божественні умови й увійшов у сім'ю Бога, не матимуть можливості в іншому житті. Ми повинні або “вчинити міцним своє покликання та вибрання” відповідно до умов покликання, як ті, які прийняті, або бути відкинутими як негідні вічного життя – як такі, що заслуговують Другої Смерті, знищення. Той, хто відкидав Закон Мойсея, вмирав без милосердя. Але той, хто, прийшовши до ясного пізнання Правди, буде визнаний добровільним грішником, не тільки позбудеться подальшої можливості в нинішньому Віці, але й буде навіки відлучений від життя, знищений. Бог “може [SM179] й душу, і тіло вам занапастити” – нинішнє життя й нашу майбутню надію. Ці думки повинні зробити дуже наполегливими, дуже старанними всіх, хто прийняв Христа та був прийнятий Ним (2 Петр. 1: 10; Євр. 10: 28, 29; Мт. 10: 28).

І ВСЕ Ж ТАКИ НЕ ЗНЕОХОЧУЙТЕСЬ

Ці слова були написані не тільки для єврейських християн за днів св. Павла, але й призначені святим Духом для всіх членів Дому віри. Ми не повинні заколисувати себе й давати один одному заспокійливі засоби. Хоча світ ще не перебуває на випробуванні вічного життя, Церква зараз піддається такому випробуванню на вічне життя або смерть. Ця думка повинна протверезити нас. Як пропонує апостол, “будьте тверезі, пильнуйте”, будьте вірні, йдучи за Ісусом.

Св. Павло, або, вірніше, святий Дух через нього, дав зрозуміти той факт, що Господній народ перебуває у світі, який “не є другом благодаті, що допомагає наблизитися до Бога”. Апостол розумів, що ми можемо впасти у зневіру через свої власні недоліки й слабкості. Тому, після

того як він щиро закликав до вірності та енергії, і вказав на небезпеку пасивності, обтяженості життєвими клопотами та оманливістю багатства, які можуть привести до втрати духа Христа, він залишає цей осудливий тон і використовує підбадьорливі слова.

“Згадайте ж про перші дні ваші, як ви просвітилися й витерпіли запеклу боротьбу страждань”. Св. Павло дає зрозуміти, що в той час, коли брати зазнавали переслідувань, вони дійсно перебували в кращому, більш живому, духовному стані, ніж згодом. Добробут, привілеї, свобода від переслідувань зробили їх пасивними й менш мужніми. Він хотів, щоб вони та ми згадали про перемоги в минулому і знайшли мужність для сьогодення й майбутнього. Які милостиві, які корисні всі дари нашого Бога для тих [SM180], хто зараз чує Його поклик і прагне йти за Ісусом! Він гарантує їм, що кожен життєвий досвід, який дозволить Його провидіння, буде їм на благо, для благословення, для цінного досвіду й настанови в душі праведності й розвитку характеру.

ДВА КЛАСИ ВІРНИХ

Під час війни не всі можуть піти до війська. Деякі, непридатні для такої служби, можуть виконувати корисну роботу вдома, підтримуючи, підбадьорюючи, надсилаючи припаси для фронту тощо. Те саме й у війську Господа: Ісус є Вождем усіх, хто добровільно вступає в ряди воїнів Хреста, щоб боротися проти гріха, особливо в собі, “змагатися добрим змагом віри” й перемагати дух світу, що вирує навколо них, загрожуючи поглинути їх як Нові Створіння у Христі (2 Кор. 5: 17).

Св. Павло нагадує про великі переслідування Божим народом, світськи налаштованим, обдуреним сатаною. Він каже: “Ви витерпіли запеклу боротьбу страждань. Ви були то видовищем зневаги й знуцання [для інших], то були учасниками тих, що жили так. Ви бо страждали й з ув'язненими, і грабунок свого майна прийняли з потіхою” (Євр. 10: 32-34).

Природно, що св. Павло та інші видатні послідовники Господа зазнавали головного натиску атак сатани. Послання, з якого взято цю цитату, ймовірно було написано, коли св. Павло перебував в'язнем у Римі. Юдеї, далекі від співчуття до свого краянину, дорікали йому в тому, що він – зрадник, неортодокс, який

прагне зруйнувати Божу справу та ігнорувати Божественні обітници, що належать Ізраїлю, а також їхні священні традиції. Римляни теж ставилися до нього з підозрою, як до того, хто присягнув іншому Царю, Ісусу, і тому не схильний використовувати своє римське громадянство для гордості й слави [SM181] Імперії. Св. Павло говорить, що таким чином він сам і ті, хто підтримує Господню справу, зневажаються й відкидаються всіма. Він каже, що ми вважаємося сміттям і викидками землі, про які ніхто не дбає і які ніхто не цінує, але яких всі хотіли б позбутися, бо темрява завжди ненавидить світло і прагне погасити його, і панує повністю тільки тоді, коли всі вогні погашені. Християни, ближні й далекі, висловлюючи співчуття апостолу, солідарність з ним або захищаючи його від несправедливих і злісних наклепницьких чуток, що поширювалися проти нього, піддавали себе подібним докорам і презирству, протидії з боку сусідів і т. д.

Історія розповідає про різні жадливі переслідування християн з боку римських імператорів. Наприклад, вона стверджує, що для того, щоб задовольнити свій розбещений розум, імператор Нерон наказав підпалити частину Риму, і коли побачив, як розгнівався народ, поклав усю провину на невинних християн – частково, мабуть, тому, що в них не було друзів ні при дворі, ні серед народу. Їх можна було звинувачувати безкарно і таким чином приховувати злобну злочинність імператора. З цієї причини багато християн були публічно й жорстоко страчені.

“ВЕЛИКА НАГОРОДА”

Бідна людська природа насилу здатна встояти з Богом і з небагатьма, хто на Його боці – на боці праведності та правди. Якщо при цьому приходять переслідування, то це випробовує їхні серця, перевіряє їхню вірність. Це саме те, що задумав Господь. Зараз Він шукає особливий клас переможців, які стануть співспадкоємцями з Його Сином на духовному рівні як Наречена Месії. Через них Він незабаром має намір дарувати Ізраїлю, а через Ізраїль – усьому людству славні благословення настанов і реституції. Щоб бути здібними служити таким чином у настановах і піднесенні людства [SM182], необхідно, щоб ці покликані мали сильний характер – були копіями свого Вчителя в душі свого розуму. Він каже їм: “Переможцеві сісти Я дам на Моєму престолі

зо Мною, як і Я переміг був, і з Отцем Своїм сів на престолі Його” (Об. 3: 21; Рим. 8: 16, 17).

Тепер ми здатні зрозуміти, як деякі з найвидатніших послідовників Господа, які прийняли мученицьку смерть за свою вірність принципам праведності та імені Ісуса, вважатимуться переможцями та членами класу Царства. Але іноді нам важко чітко бачити, як менш відомі, менш переслідувані стоять з Богом. Аргумент св. Павла доводить, що вони стоять твердо – що Бог вважає їх мучениками, вірними до смерті, якщо вони мають дух мучеництва, якщо вони вірні, відважні для Правди, навіть якщо ніколи не запечатали своє свідчення на вогнищі й не вважалися гідними відкрито, тобто публічно, переносити протистояння або переслідування. Це підбадьорення для всіх, і саме до цього св. Павло спонукає нас у словах нашого тексту.

МИ ПОВИННІ ДОЗВОЛЯТИ СВІТЛУ СВІТИТИ

Він каже: “Тож не відкидайте відваги своєї, бо має велику нагороду вона”. Господь не обіцяв нам великої нагороди за те, що ми просто віримо, просто довіряємо і малодушно приховуємо наше світло, щоб його розкриття не принесло нам переслідувань або осуду. Він не шукає таких. Вони не будуть визнані гідними місця в Царстві, яке має благословити світ.

Св. Павло в іншому місці говорить: “Коли відцураємось, то й Він відцурається нас” (2 Тим. 2: 12). Якщо ми прийняли Господа як нашого Радника, Керівника, Вождя, Вчителя, Приклад, Нареченого, Він очікує від нас мужності сповідувати Його як такого. Тому в усіх відповідних і належних випадках “отак наше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили наші добрі діла, та прославляли Отця нашого [SM183], що на небі” (Мт. 5: 16). Наші добрі діла повинні настільки відповідати вченням Учителя, щоб всі, хто знає нас близько (як би нас не тлумачили інші), розуміли, що ми були з Ісусом і вчилися у Нього. Вони також повинні бачити, що наша сміливість, наша відвага, наша прямота – це не бажання проповідувати самих себе, не марнославство, а, навпаки, проповідь Христа і славного Послання Його Слова, яке завжди викликало протидію і переслідування з боку противника і всіх, хто перебував під його засліпливим впливом (1 Кор. 1: 23).

Кожний вірний послідовник Ісуса повинен бути мучеником за віру – повинен показувати, на якому він боці. Ми не маємо на увазі, що він повинен бути войовничим і вести плотську війну чи то мечем, чи списом, чи руками, чи язиком. Навпаки, подібно до свого Учителя, він повинен завжди бути готовим робити добро. Його наказ від Вождя – “не зневажати нікого”. Він повинен розповідати й показувати своїм життям доктрину Христа, Правду, Світло, на протипагу панівній омані й темряві.

Нагорода, яку Писання представляє нашим очам віри, настільки велика, що для мирських людей вірити в неї здається дурістю. Вона полягає

в тому, щоб розділити з нашим Господом Його славу, честь і безсмертя, Його Посередницьке Царство, яке незабаром буде встановлено, Його велику працю як Посередника Нової Угоди в даруванні Божественних благословень через заслугу кращих жертв народу Ізраїлю і, остаточно, через нього всьому людству. Не всі знають про цю велику нагороду. Тому не всі мають те підбадьорення до вірності, яке це знання надихає. Не всі навіть мають вуха, щоб чути. Написано: “Таємниця Господня – з тими, що бояться Його, і заповіта Свого Він відкриває їм” (Пс. 25: 14, Гиж.).

SM176

“КОЛИ ЗА НАС БОГ, ТО ХТО ПРОТИ НАС?” **РИМЛЯН 8: 31**

Які чудові думки пробуджують ці слова! Бог за нас! Бог на нашому боці! Це означає, що всемогутня мудрість залучена до наших інтересів, всемогутня сила буде використана на нашу користь, всемогутня любов і нескінченна доброта будуть пильнувати нас, піклуватися про нас і допомагати нам. Яка незмірна довжина і ширина, висота і глибина нескінченної благодаті переконливо й лаконічно представлена тут нашому розуму!

Але ми помічаємо одне обмеження: апостол не говорить, що Бог за кожного. Він за “нас”. Кого Він має на увазі під словом “нас”? Чи можливо, що божественна любов і енергія, мудрість і сила проявляються тепер не в інтересах світу, а лише в інтересах Церкви?

У своїх думках з цього питання християни розділилися. Наші приятелі-методисти та, в цілому, універсалісти та унітарії вважають, що Бог особливо не за нас, Церкву, а за кожного, скрізь. Вони вважають, що сьогодні Він намагається спасти кожного і намагався це зробити протягом минулих шести тисяч років. Звичайно, висуваючи таке твердження, вони повинні визнати, що досі, протягом шести тисяч років, божественний план не увінчався успіхом, тому що люди не спасенні й тільки незначна частина з них мала необхідну можливість для спасіння, а саме, знання про єдине “Ймення, дане людям, що ним би спастися ми мали”. Вони зобов’язані

визнати, що логіка фактів суперечить їхньому твердженню, а також будь-якій надії на те, що за допомогою нинішніх заходів і методів світ коли-небудь буде навернений, оскільки знають, що, хоча відомо, що протягом останнього століття вдалося навернути майже мільйон язичників (і можна з упевненістю сказати, що більша частина з них не навернулася так, як хотілося б, і порівняно небагато хто може бути названий “святими”), проте за той же час, за підрахунками, число язичників природним чином збільшилося до величезної цифри у двісті мільйонів. У такому разі, скільки часу буде потрібно при таких темпах, при такому співвідношенні навернень – один мільйон навернених на двісті мільйонів новонароджених, – щоб навернути світ? Усі здатні бачити, що такі надії абсолютно безпідставні. Проте, ми можемо схвально ставитися й високо цінувати тепло сердець багатьох з тих, чия теологія ми зараз критикуємо. Багато з них – принаймні, засновники цих систем – були змушені дійти таких висновків (тобто, що Бог робить усе можливе для світу) на протипагу доктрині обрання й визначення наперед, як її досі помилково тлумачили.

З іншого боку, переважна більшість християн, а саме різні гілки пресвітеріанської, єпископальної, лютеранської, баптистської та конгрегаціоналістської церков, заперечують теорію, що Бог намагається спасти світ протягом останніх шести

тисяч років і не досяг Своєї мети. Вони вважають, що Його метою було вибрати, обрати зі світу Церкву; що ця праця обрання просувається і врешті буде завершена; і що таким чином Боже Слово через пророків виконається: “Так буде і Слово Моє, що виходить із уст Моїх: порожнім до Мене воно не вертається, але зробить, що Я пожадав, і буде мати поводження в тому, на що Я його посилав” (Іс. 55: 11). Вони вважають, що, оскільки всі Божі цілі будуть досягнуті, то Його метою не могло бути ні навернення всього світу, ні приведення кожної істоти до пізнання Христа протягом минулих шести тисяч років. А оскільки ні те, ні інше не було досягнуто, то і ні те, ні інше не могло бути метою.

Ми б хотіли сказати, що ми згодні зі згаданими численними громадами християн щодо вчення про обрання, але не можемо зробити такого ж широкого, як вони, визнання. Хоча ми знаходимо в Писанні твердження, що обрання відбувається насамперед у цьому віці й до деякої міри було в минулому, проте це не той вид обрання, якого дотримуються так багато наших християнських приятелів. Їхній погляд на божественне визначення наперед передбачає не тільки обрання Церкви, але й засудження всіх, хто не обраний. І тут ми зобов'язані розходитися в думках, оскільки не знаходимо нічого подібного в Господньому Слові. Ми не знаходимо в ньому нічого, що передбачало б, що всі невибрані безнадійно втрачені. Навпаки, ми знаходимо вчення про те, що вибір Церкви (Христа, Голови, і Церкви, [R4213] Його Тіла) в цьому Євангельському віці має на меті, щоб вона, як “насіння Авраама”, могла виконати божественний план, виражений у Божій обітниці Аврааму, а саме, що в цьому Насінні (Христі й Церкві – Гал. 3: 16, 29), як спадкоємцях божественної обітниці й доброзичливого наміру, “благословляться... всі племена землі”. Не тільки характер біблійного обрання сильно відрізняється від того, чого зазвичай дотримується кальвінізм, але і предмет обрання максимально відрізняється від його концепції. Але ми будемо використовувати ту ж мову, що й наші кальвіністські приятелі, кажучи про “нас” у нашому тексті, у тому сенсі, що це стосується вибраної

Церкви. Однак ми заперечуємо, що тут явно або побічно вказується на засудження всіх інших.

У попередніх віршах (29, 30) апостол пояснює характер і методи божественного вибору обраної Церкви, і ми не можемо не звернути уваги на подробиці, оскільки від цього залежить дуже багато. Якщо ми можемо знайти в описі апостола гарний і достатній доказ, щоб переконатися, що ми належимо до цієї обраної Церкви, то у нас буде великий привід для вдячності, впевненості й радості, усвідомлюючи, що Бог з усією Своєю всемогутньою силою, мудрістю й любов'ю виступає на нашому боці. Велика складність для багатьох, мабуть, полягає не в тому, що вони сумніваються, що таке обрання відбувається, і не в тому, що Бог за деяких, а в тому, що вони сумніваються, чи вони належать до цього обраного класу, і, отже, сумніваються, чи є вони частиною “нас”, чи Бог на їхньому боці й чи робить так, щоб все допомагало їм на добре.

Через свій природний склад розуму деякі смиренні з Господнього народу не мають тієї впевненості, яку повинні мати, тоді як деякі інші, які мають таку впевненість, не мають для неї реальних підстав. Тому знання, чітке розуміння аргументації апостола, є необхідне для правильної віри в цьому питанні й належної впевненості в Божій турботі про тих, хто був прийнятий в Його сім'ю і прагне вчинити міцним своє покликання та вибрання. Наша віра значною мірою залежить від нашого розуміння божественного об'явлення з цих питань. Тому давайте критично розглянемо твердження апостола щодо різних етапів цього обрання і звернемо увагу на наш власний зв'язок з ним, крок за кроком, щоб ми могли з упевненістю знати, чи належимо ми до класу «ми», про який він згадує і заради якого проявляється й буде проявлятися Господня сила та мудрість.

Апостол починає з твердження про божественне передбачення – божественний атрибут, який не буде піддаватися сумніву жодним християнином. Бог не тільки передбачив гріх, який увійде у світ через свободу, дану батькові Адаму й матері Єві, але й передбачив падіння, яке відбудеться внаслідок винесеного Ним вироку, а також подальшу розумову, моральну й фізичну деградацію. Щобільше, Він передбачив,

що свого часу пошле Свого “Єдинородного Сина”, нашого Господа, щоб викупити всіх від гріха і його покарання, щоб у кінцевому підсумку Він міг стати Визволителем усіх, хто бажає повернутися до згоди зі своїм Творцем. Він не тільки передбачив пониження нашого Господа, Свого Первородного Сина, від Його стану слави й духовної природи до нижчих умов людської природи, але й передбачив Його випробування і Його вірність у них аж до смерті, і то смерті хресної. У всьому цьому Він передбачив нашу викупну жертву. Він також передбачив славу, яку задумав дарувати нашому Господу Ісусу за Його послух, як про це висловився апостол Павло: “Тому й Бог повищив Його, та дав Йому Ім’я [титул, честь і т. д.], що вище над кожне ім’я”.

Але наш Небесний Отець передбачив і визначив наперед ще щось більше – вибір Церкви, щоб вона стала “Тілом” Христа, “Нареченою” Христа, Його супутницею не тільки в стражданнях і випробуваннях нинішнього життя, але й у подальшій славі та великій праці “благословення всіх поколінь землі”. Це виразно виклав той же апостол у своєму посланні до Ефесян (1: 4), де сказав: “Так як вибрав у Ньому [Христі] Він [Бог] нас перше заложення світу”. Те саме визначення наперед ясно викладає апостол Петро, який пише посвяченим віруючим, звертаючись до них як до “вибраних із передбачення Бога Отця, посвяченням Духа” і т. д. (1 Петр. 1: 2).

Але визначення наперед у цьому вірші (Рим. 8: 29) зовсім не є тим, що зазвичай розуміють. Тут не сказано, що Бог визначив наперед, що одні підуть на небо, а інші – на вічні муки. Саме тут помилкове людське міркування спотворило свідчення Божого Слова і зробило його марним або, що ще гірше, шкідливим. Твердження апостола очевидне: Бог визначив наперед, що всі, хто належатиме до цієї обраної, передбаченої та визначеної наперед Церкви у славі, повинні спочатку “бути подібні до образу Сина Його” або, як говорить буквальный текст, “бути копіями Його Сина”. Яке розумне призначення! І який нерозумний помилковий погляд існує! Бог закликає ряд синів до “слави, честі та безсмертя” і зробив Христа Ісуса, Єдинородного, вірного в кожному випробуванні, Головою, Вождем цього визначеного наперед товариства, яке Він

відтоді кличе, випробовує і готує до визначеної наперед слави. І так само як було розумно, що Бог визначив, що якщо наш Господь Ісус буде вірним, то Він повинен бути високо піднесений, так само було розумно і правильно, щоб божественна воля була переконливо виражена, і Він призначив, що ніхто не може бути частиною цього прославленого “Тіла Христа”, якщо не стане наслідувачем Ісуса, Який є первородним серед цих Його “братів”.

Коротко виклавши справу, апостол продовжує застосовувати це до кожного в Церкві й показувати кроки, що робляться Богом протягом Євангельського віку з метою знайти серед людей клас, який, як Він визначив наперед, буде знайдений. Апостол наводить подробиці в наступному вірші (вірш 30). І хоча все викладено просто, ця річ зазвичай стає спотиканням не тільки для віруючих у цілому, але й для теологів, до того ж з двох причин: (1) останнє слово цього вірша, перекладене як “прославив”, слід перекладати як “удостоїв честі” і розуміти як таке, що належить до честі, наданої всім, хто в цьому віці приведений до того чи іншого знання про Христа – до правдивого світла. Ця честь спочатку дісталася юдеям і вибрала “останок”. Але коли їхній народ виявився негідним цієї “честі”, вона була звернена до поган, щоб зібрати з них особливий народ, святий народ, що носить ім’я Христа (Дії 15: 14). (2) Читач, природно, очікує, що апостол почне з нинішніх умов і простежить їх до величного результату – прославленої Церкви, – тоді як апостол, навпаки, цілком обґрунтовано починає з іншого кінця і простежує результати в протилежному напрямку. Він не починає, як зазвичай припускають, зі слів: “Бог удостоїв вас пізнати Євангеліє Христа, і коли ви увірували, Він виправдав вас; а після того, як ви були виправдані, Він покликав вас; і, якщо ви вірні своєму покликанню, Він з часом піднесе вас до того становища, яке Він передбачив”. Дійсно, було б неможливо правдиво викласти це питання з цього боку, тому що багато хто удостоєний знання Євангелія Христа, але ніколи не був виправданий (тому що вони не приймають це знання, не приймають Христа), а з тих, хто приймає Христа і таким чином виправданий, було б неправильно сказати, що всі вони будуть

освячені. Також було б неправильно сказати, що всі, хто свого часу був освячений, досягнуть стану слави, тому що “багато покликаних, та вибраних мало”: лише небагато хто “чинить міцним своє покликання та вибання”.

Та апостол розмірковує про це питання з єдино правильного й логічного погляду: заявивши, що Бог передбачив, задумав наперед обрання Церкви, він переходить до того часу, коли Божий задум і намір будуть завершені, здійснені – коли обрання закінчиться і Церква буде прийнята до слави. З цього майбутнього погляду він вказує на різні кроки, які вели до цього, кажучи: всі, хто був передбачений, прославлений, будуть спочатку покликани, тому що це питання благодаті, і ніхто не приймає цієї честі сам для себе, але “покликаний Богом” – “Голова Тіла” і кожен член Тіла. І, каже апостол, кожен “покликаний” спочатку буде “виправданий”, тому що Бог не кличе ворогів, ні грішників, які не примирилися, до цього високого становища. З тієї ж причини Христос помер, щоб через віру в Його кров віруючі, які каються, могли бути “виправдані” і, тим самим, підготовлені до “покликання”. Отже, високий поклик до цього славного становища співпадкоємства з Христом – це дійсно щось зовсім інше, ніж поклик грішників до покаяння. Грішники покликані до покаяння всюди, скрізь і в будь-який час. І коли вони каються, Господь обіцяє, що свого часу Він вкаже їм на те, що:

“Є джерело, котре тече
З Еммануїла ран,
Як грішник в нього увійде –
Очиститься від плям”.

Коли вони втрачають свої плями провин через покаяння та віру у Відкупителя, вони досягають стану виправдання й готові бути “покликаними” до синівства і співпадкоємства. Але апостол все ще повертається до колишньої аргументації й, [R4214] сказавши, що всі з визначеного наперед класу будуть “покликані”, а до цього – “виправдані”, заявляє, що всі виправдані будуть спочатку удостоєні милості або “честі” (не прославлені): удостоєні честі, милості пізнати правду, пізнати Євангеліє.

Можливо, лише порівняно невелике число християн усвідомило, яка велика честь була надана їм у початковому знанні про “Агнца

Божого, що на Себе гріх світу бере”. Ця “честь” розійшлася так широко, що багато хто забуває, яка це особлива честь, особлива милість, так само як вони забувають вважати особливими благословеннями сонячне світло й дощ. Але ця “честь” ще не так поширена, як деякі інші Божі благословення. “Він наказує сходити сонцю Своєму над злими й над добрими, і дощ посилає на праведних і на неправедних” по всьому світу. Але не так є з сонячним світлом Євангелія і духовними дощами. Ці благословення були загальними тільки в деяких частинах світу.

“ІСУС – СВІТЛО ДЛЯ СВІТУ”

Коли Христос як “Велике Світло” зійшов у Палестині, і Церква в день П’ятдесятниці була осяяна Ним як світлом світу, це світло не було послане на південь, у темряву Африки: африканці не були “удостоєні честі” отримати Євангеліє Христа. Воно не було послано і на схід, через Індію, з її сотнями мільйонів мешканців: Індія не була “удостоєна честі” Євангелія Христа. Воно не було послано і далі на схід, до Китаю з його сотнями мільйонів мешканців: Китай не був “удостоєний честі” Євангелія Христа. Але воно було послано на північ і на захід, до Європи та Америки. Ці землі були “удостоєні честі”, ці народи “побачили велике світло” і з цим світлом отримали велике благословення. Але як порівняно мало людей дійсно побачили це світло, навіть коли воно сяяло навколо них з усіх боків. На жаль! Подібно до частково зіцленого сліпого з давнини, вони бачать яскравість і можуть розрізнати щось, але не бачать нічого чітко. Апостол пояснює їхній випадок, кажучи, що у “невіруючих... бог цього віку засліпив розум” (2 Кор. 4: 4).

Ідучи за міркуванням апостола, ми можемо чітко побачити кожен крок божественного провидіння, пов’язаний з божественним задумом і визначенням наперед.

(1) Ми бачимо, перш за все, що Бог певною мірою був “за” нас, за народи Європи та Північної Америки. Він був за ці народи, тобто ставився до них прихильно настільки, що “удостоїв честі”, тобто обдарував світлом благодаті, “щоб просвітити нам знання слави Божої в Особі Христовій”.

(2) У ще повнішому сенсі Бог був “за” (прихильний до) тих, хто приймає світло правди, хто через покаяння та віру в дорогоцінну кров “виправдовується” від гріха Його благодаттю.

(3) Він був ще більше “за” цих виправданих – настільки, що “покликав” їх страждати з Христом у цьому Євангельському віці й згодом розділити Його славу.

(4) У ще повнішому сенсі Він “за” всіх тих, хто приймає поклик і прагне “зробити міцним своє покликання та вибрання”. Бог в особливому сенсі “за” всіх тих, хто так біжить, щоб отримати запропоновану Ним нагороду. “Вони будуть Моїми... в той день, що Я готую, стануть Моїм скарбом” (Хом.).

Саме до цього покликаного класу, який вірно біжить, апостол звертається як до “нас”. Він і ті, до кого він звертався (“покликані... вибрані святі” – Рим. 1: 6, 7), спочатку були “удостоєні” світла; по-друге, вони, через покаяння й віру, прийняли його та були виправдані; по-третє, вони були “покликані”; по-четверте, вони прийняли покликання й повністю віддали себе Господу. Тому разом з апостолом і ранньою Церквою всі, хто сьогодні можуть відчувати себе в такому ж становищі, бо вони зробили такі ж кроки, можуть належним чином застосувати до себе слова апостола й сказати: “Коли за нас Бог, то хто проти нас?!”

Усі “святі” в усьому світі, які зробили згадані кроки, мабуть, в цілому не є великим натовпом, а скоріше доволі “малою черідкою”, проте кожен з них може сказати собі й усвідомити в глибині свого серця, що ці чудові слова стосуються їх: Бог за нас. Вони можуть намагатися збагнути значення цих слів, але їм напевно не вдасться вловити весь їхній чудовий зміст. Людський розум не здатний осягнути багатства божественної благодаті, любові та сили. Ми не можемо їх зрозуміти, ми можемо лише відчутти їх. Якщо Бог за нас з усією Своєю нескінченною мудрістю й силою, то це означає також, що Христос за нас, бо Він з Отцем – одно. Це також означає, що всі ангели, херувими й серафими, і всі небесні сили, відомі нам і невідомі, за нас – всі вони на нашому боці, щоб робити нам добро, допомагати, підтримувати нас у потрібну хвилину, підбадьорювати в час спокуси, зміцнювати

для виконання волі Отця. “Бо все ваше... ви ж Христові, а Христос Божий”.

Панорама перед очима слуги Єлисея, з незліченними вогняними, тобто подібними до вогню, кіньми, колісницями й вершниками, була, звичайно, лише видінням, проте вона відображала істину: божественна сила оточує Божий народ з усіх боків для його захисту й протунку. “Ангел Господній табором стає кругом тих, хто боїться його, і визволяє їх”. “Чи не всі вони [ангели] духи служебні, що їх посилають на службу для тих, хто має спасіння впадкувати?” (Євр. 1: 14). Наш Господь висловив те саме, кажучи про Своїх “вірних послідовників”: “Їхні [цих малих] ангели [посланці] повсякчасно бачать у небі обличчя Мого Отця, що на небі”. Неважливо, чи це означає, що духовні істоти постійно оточують тих, хто покликаний бути “вибраними” Господа, щоб направляти й формувати їхні інтереси для їхнього найвищого блага, чи ми розуміємо це просто як образну мову, що божественна сила оточує Божий народ, результати будуть ті ж самі, тобто немає різниці, як Господь визволить їх від зла й допоможе їм у випробуваннях і лихах. Той факт, що Бог “за нас” і робить так, щоб все допомагало на добре тим, хто любить Його, є центральною думкою, сутністю, силою цього послання “нам”.

Як все це чудово! Давайте на мить охопимо подумки весь світ з його півтора мільярдами жителів. Згадаймо, що всі вони знаходяться під “прокляттям”, під вироком божественної немилості, за винятком тих небагатьох, хто почув про відкуплення – про Дорогу, Правду й Життя – і хто вірою та послухом “утік від пожадливого світового тління” й повернувся до гармонії з Отцем і єдності з Його Сином. Уявімо собі, якщо можемо, цю “Малу Черідку” “удостоєних честі”, “виправданих” і “покликаних”, ведених і благословених Небесами, розкиданих тут і там серед півтора мільярда своїх одноплемінників. Яку радість, яке втішення, який спокій, яку силу повинна приносити ця думка кожному, хто здатний усвідомити, що він вже зробив усі ці кроки й прямує, як і раніше, “до мети за нагородою високого поклику”! Ця радість не губиться, а тільки посилюється думкою, що незабаром, відповідно до благодатного передбачення Бога,

усі “вибрані” зможуть взяти участь у великій праці благословення знанням Правдивого Світла мас людства, які все ще перебувають у темряві, “не мавши надії й без Бога на світі”. Хоча відкуплення було надане за всіх, знання про Божу благодать ще не досягло нікого, крім привілейованих, меншості, “удостоєної честі”.

Як стверджує апостол у тому ж розділі (Рим. 8: 22), створіння дійсно зітхає. Воно зітхає з того часу, як в Едемі був винесений вирок божественного гніву, і повинно зітхати доти, доки великий Визволитель не встановить Своє Царство та не скасує “прокляття” смерті й порочності. О, яке багатство благодаті прийшло до “нас” через Ісуса Христа, нашого Господа! І все ж, як каже апостол, навіть якщо ми маємо всі ці благословення й милості, ми маємо також деякі випробування, труднощі й болісні переживання, які Отець вважає необхідними для нашого розвитку, щоб ми відповідали умовам Його призначення, були копією Його Сина. І внаслідок цього, як заявляє апостол, “ми самі [як і все створіння]... в собі зітхаємо [страждаючи зі світом, ми стримуємо зітхання, «покладаємо наш тягар до Його ніг і підносимо пісню»], очікуючи синівства, відкуплення нашого тіла” – “Тіла Христа”, вибраної Церкви.

Слово “коли” в цьому тексті не означає сумніву або запитання з цього приводу, а зовсім навпаки. Апостол навів доказ того, що Бог за “нас”, в попередніх віршах, і тепер використовує “коли”, немовби він сказав: “Якщо я довів, що Бог за нас, то хто може бути проти нас!”

“ХТО ПРОТИ НАС?”

Хто може бути проти нас, коли Бог за нас? Апостол не має на увазі, що ніхто не наважиться протистояти нам, якщо Бог на нашому боці. Навпаки, у нас є люті вороги й безжальні противники. Хто проти нас? Їхнє ім'я – легіон. Проти нас диявол, як стверджує апостол: “Ваш супротивник диявол ходить, ричучи, як лев, що шукає пожертви кого”. Апостол Павло переконує нас, що ми повинні боротися проти “хитрощів диявольських”. Св. Яків каже, що ми повинні “спротивлятися дияволу”. Апостол дає нам зрозуміти, що сатана хитрий і брехливий, а також відчайдушно злісний, і каже, що через це ми повинні боротися, і як добрі воїни ми

повинні мати на собі всю Божу зброю і вірно її використовувати. Так ми повинні протистояти дияволу, і він втече від нас. Ми повинні “погасити всі огненні [R4215] стріли лукавого” у відкритих атаках, але при цьому пам'ятати, що ми боремося не проти плоті й крові, а проти воїнства демонів, “проти початків, проти влади, проти світоправителів цієї темряви, проти піднебесних духів злоби” (Еф. 6: 12).

І це ще не все: у нас великий ворог всередині нас самих, “тілесний розум”, “стара людина”, яка вважається мертвою, яку слід впокорювати. Можливо, найбільші битви й найбільші випробування, які ми, як “Нові Створіння”, покликані переносити, – це битви нового “я”, розуму Христа, проти старого занепаłego “я”, розуму плоті.

Крім того, “світ”, як “діти темряви”, вишикувався проти нас. Він любить темряву і, отже, ненавидить не тільки світло, а й “дітей світла”. Про це наш Учитель висловився: “Ви не зо світу, але Я вас зо світу обрав”. “Коли вас світ ненавидить, знайте, що Мене він зненавидів перше, як вас”. “Коли б ви зо світу були, то своє світ любив би. А що ви не зо світу, але Я вас зо світу обрав, тому світ вас ненавидить”. Ненависть світу не проявляється за чесними правилами війни. Світу було б соромно зізнатися, що він полюбив темряву, і соромно зізнатися, що він зненавидів нас через світло. Радше його політика, керована великим противником, полягає в тому, щоб “ставити темноту за світло, а світло за темряву”; представляти наші найкращі зусилля як злі й самолюбні, а свої власні самолюбні зусилля – як благородні й добрі. Не дивуйтеся, “якщо світ вас ненавидить”. Темрява ненавидить світло.

І ці великі противники не єдині, хто протистоїть нам: ми повинні очікувати, що нам доведеться витримувати натиск ще з іншого боку. Наш Господь сказав: “І вороги чоловікові домашні його”. Ті, кого ви гаряче любили у своєму сімейному колі, з ким ви мали християнське спілкування, можуть обернутися проти вас і зненавидіти заради правди. Це не завжди буде через злі наміри. Іноді переслідування будуть з чистою совістю. Наприклад, Савло з Тарсу, який згодом став великим апостолом Павлом,

колись був гонителем “цієї путі” і через незнання робив багато речей проти Ісуса й тих, хто любив Його. Він сам розповідає, що отримав милість, тому що робив це через незнання, думаючи, що служить Богу. І так, безсумнівно, було у випадку багатьох переслідувань, які діставалися вірним Господу в кожному віці. Більша частина з них здійснювалася з чистою совістю. Примітно також, як противнику іноді вдається обдурити тих, хто колись мав краще уявлення, змушуючи їх думати, що гнів, злоба, ненависть, колотнеча, гіркі слова й наклеп, “вчинки плоті й диявола”, є “обов’язком”. На жаль, як засліплює дух противника!

З усіма цими ворогами потрібно боротися до крові, на смерть, якщо буде потрібно. Не можна дозволяти їм перешкоджати нам іти слідами Того, Хто показав нам приклад; не можна дозволяти їм заважати нам ставати копією нашого Господа і тим самим робити міцним наше покликання й вибрання. Опираючись їм усіма силами, ми повинні уникати тілесної зброї й не відповідати лайкою на лайку. Радше, наскільки це можливо, ми повинні використовувати Меч Духа, Боже Слово, і, подібно до Михаїла, казати: “Хай Господь докорить тобі!” Бог “за нас” і говорить, що у Свій час Він виправить нинішню несправедливість і брехню: “Мені помста належить, Я відплачу”. Дійсно, до класу, який веде війну проти нас через незнання, керуючись совістю, ми не повинні відчувати гіркоти, а скоріше співчуття, любов і щире бажання й прагнення відкрити такі очі.

Апостол не ігнорував цих великих противників, які ходять як лев, “ричучи”, лякають нас і, якби їм було дозволено, зупинили б наш поступ на стежці посвячення й жертви, яка веде до слави. Коли він каже: “Коли за нас Бог, то хто проти нас?”, – то висловлює не свою думку. Навпаки, його думка в тому, що, попри все те, що протистоїть нам, ми можемо усвідомлювати, що Бог за нас, що Він призначив Церкву у славі, виправдав і покликав нас бути її членами, і вів нас цим шляхом досі за допомогою всіх цих різних кроків. І якщо ми можемо усвідомити, що Бог вів нас дотепер, щоб привести до участі в Його славі, і що все досі допомагало нам на добре, то це переконує нас, що вся мудрість, сила

й любов будуть залучені в наших інтересах аж до кінця забігу, якщо ми будемо продовжувати вірно перебувати у Христі.

Чого нам боятися? Що може протистояти нашому шляху, щоб перешкодити йому, якщо Бог на нашому боці? Це нагадує нам прислів’я: “Якщо Бог з одним, то це вже більшість”. Отже, Бог з нами, за нас і веде нас, робить нас дійсно сильними (сильнішими за всіх цих противників з усіма їхніми хитрощами, підступністю й порочністю) і здатними за Його благодаттю вийти переможцями й навіть більш ніж переможцями через Того, Хто полюбив нас і купив Своєю дорогоцінною кров’ю.

Ми закликаємо кожного читача відзначити для себе різні кроки поступу, якими божественна благодать вела його, і, яким би не було його нинішнє становище, іти далі під керівництвом Господа, не задовольняючись нічим меншим, крім “усієї волі Божої”. Якщо читач був “удостоєний” пізнання Божої благодаті у Христі, але ще не прийняв її, то нехай він швидко прийме цю благодать, покаючись у гріху і повіривши у викуп. Якщо він зробив це й отримав благодать виправдання і, як висловлюється апостол, має “усяку радість і мир у вірі”, то нехай він пам’ятає, що це ще не все, і що виправдані є “покликані” – покликані не тільки до слави, але покликані до слухняності, покликані віддати свої тіла на живу жертву Богу, святу і прийнятну через Христа, у служінні Йому.

На жаль! Як багато тих, хто, отримавши благодать виправдання, зупиняються на цьому: вони чують поклик страждати з Христом за правду, вони чують запрошення піднятися за Ісуса у своїх думках, словах і вчинках, але не звертають на це уваги. Вони розуміють, що таке повне посвячення обов’язково означає не тільки відмову від гріховних задовольень, але й відмову від деяких, які не є гріховними, щоб присвятити свої слова, думки та вчинки, наскільки це можливо, так, як присвятив Він, роблячи добро іншим. Але з тих, хто чує поклик віддати себе, як мало слухаються його, як мало підкоряються Тому, Хто купив їх Своєю дорогоцінною кров’ю! Так, багато покликаних, але мало вибраних. Усі виправдані покликані підкоритися, повністю бути слухняними, цілком довіритися Господу

й повністю підкоритися Його волі. А серед тих, хто приймає поклик і вчинив Угоду, і хто, отже, належить до класу “нас”, згаданого апостолом, подивіться, скільки стає “обтяженими... життєвими клопотами”, або “оманою багатства”, або зневірені бідністю і тому не знаходять повноти послуху в серці й, отже, не зможуть зробити міцним своє покликання й вибрання!

Ми зараз не обговорюємо долю тих, хто не зможе стати переможцем, отримати вінець і сісти з Христом на Його престолі. Ми розглядаємо,

скоріше, привілеї тих, які були “удостоєні честі” Господом і крок за кроком приведені до нинішніх досягнень у знанні та привілеях. Ми прагнемо отримати хоча б слабке уявлення про чудові дари божественної благодаті та повну здатність кожного з покликаних вчинити міцним своє покликання й вибрання, вхопившись за цю Божу благодать, дану у Христі, завдяки якій все буде допомагати їм на добре, тому що вони люблять Бога й покликані Його постановою.

R4212 (1908 p.)

“ВИПРОБОВУЙТЕ ДУХІВ, ЧИ ВІД БОГА ВОНИ”

*“Улюблені, не кожному духові вірте, але випробовуйте духів, чи від Бога вони, бо неправдивих пророків багато з’явилося в світ”
(1 Івана 4: 1).*

Минулої неділі ми розглядали питання: “Чи мертві живуть?” Наше дослідження базувалося на Біблії і, сподіваємося, було переконливим. Ми показали розумність біблійного твердження, що смерть є платою за гріх, що Бог у Своєму милосерді відкупив нас з метою воскресіння мертвих і що надія людства тепер повністю полягає у виконанні цього Божественного Задуму. Розгляньмо сьогодні єдину річ у світі, яка претендує на доказ того, що мертві не мертві, а, навпаки, більш живі, ніж коли вони були з нами у повсякденному житті. Спіритизм і окультизм загалом запевняють, що вони можуть довести цю сторону твердження, кажучи, що наші почуття обмануті, і Біблія помиляється у своєму вченні, що мертві є мертві й не можуть жити без воскресіння з мертвих. У наш час ці хвалені докази публікуються по всьому цивілізованому світу, і деякі з них підкріплені іменами видатних діячів світу – професорів коледжів, докторів богослов’я та кавалерів орденів Великої Британії. За підтримки цієї грізної інтелектуальної когорти не дивно, що спіритизм і парапсихологічні дослідження привертають більшу увагу, ніж будь-коли раніше. Згідно з нашим розумінням Писання, дорогі друзі, воно вчить, що в останні роки нинішньої епохи, перед запровадженням

епохи Тисячоліття, ці спіритичні або парапсихологічні сили дійсно відіграватимуть дуже важливу роль у настанні великого часу утиску, який, як темна хмара, безпосередньо передуватиме Світанку Тисячолітнього ранку. Ми не хочемо створити враження, немовби апостол мав на увазі словами нашого тексту, що ви і я повинні досліджувати спіритизм і особливо перевіряти або випробовувати характер і схильності цих істот або духів, яких, як вони стверджують, вони представляють.

Навпаки. Ми віримо, що апостол мав на увазі, що Господній народ повинен випробовувати, перевіряти вчення, тому що фальшиві вчителі фальшивими вченнями заповнили світ. Апостол був цілком правий. Як ми вже бачили, фальшиві вчення протягом деякого часу поширилися в усій Церкві, породивши епоху, відому як Темні Віки, з якої Божий народ різних конфесій, католицьких і протестантських, поступово виходив протягом останніх чотирьохсот років.

Однак наш текст не суперечить нашій темі, тому що спіритизм, окультизм – це вчення, а отже, в цілому його треба перевірити, випробувати, зважити на терезах розуму й Писання, і або прийняти як істину, або відкинути як неправду. Немає середини: ці речі є або від Бога, або від противника. Наразі ми хочемо представити вам переконливі докази того, що спіритизм є від противника і, разом із його різновидами – окультизмом, гіпнозом, месмеризмом, новим мисленням, християнською наукою тощо – є

справою сатани, вводючи в оману світ людства і ведучи його в найстрашніші пастки, які тільки можна собі уявити.

СПІРИТИЗМ Є ДЕМОНІЗМОМ

Особисто я безпосередньо не знайомий зі спиритизмом, ніколи не був на сеансі і не був свідком жодних проявів такого роду. Більше того, я завжди намагатимуся уникати таких речей, вважаючи це своїм обов'язком згідно з Писанням, і з Божою допомогою буду непохитно протистояти будь-яким спонуканням, що викликають мою цікавість і втягують у такі розслідування. Такою є моя порада вам усім, причину якої ви краще зрозумієте, коли я продовжу. Я усвідомлюю, що всілякі спиритичні трюки та шахрайства вже викрито; проте я переконаний, що існує надлюдська сила, пов'язана зі спиритизмом, окультизмом тощо. Про це нас вчить не тільки Біблія, але й особисте знайомство з медіумами та одержимими, яким я допомагав переконатися в сатанинському походженні їхніх духів, завдяки чому в мене є достатнє уявлення про діяльність, твердження, методи та впливи, пов'язані зі спиритизмом. Переконуючи, що спиритизм є демонізмом, я не хочу, щоб мене зрозуміли неправильно, ніби я кажу, що медіуми є демонами або що вони свідомо й добровільно співпрацюють з ними. Навпаки, попри трюки й шахрайство, я вірю, що існують чесні медіуми, які вірять у все, що вони представляють, і щиро в цьому переконані.

Всі досвідчені спирити – як ті, хто є медіумами, так і ті, хто ними не є, – визнають, що деякі духи, які діють через цих медіумів, є диявольськими. Це не означає, що вони визнають їх (як я) за упалих ангелів, про яких багато говориться в Писанні, але лише визнають, що деякі поради, які вони передають, є злісними, диявольськими. Визнаючи це, вони поспішають запевнити нас, що це не стосується всіх духів, що деякі з них чисті, чесні, надійні. Вони навіть кажуть нам, що деякі духи закликають своїх ошуканих жертв більше молитися, бути більш святими тощо. Відповідаємо, що це лише частина загального задуму обману сатани та його поплічників. Насправді вони всі погані, тобто, як каже апостол, “злі духи”.

ВПАЛІ АНГЕЛИ, ДЕМОНИ

“Що ми можемо знати про впалих ангелів?” – запитає хтось. Відповідаю: ми можемо знати

те, що Богу було вгодно відкрити на цю тему у Своєму Слові, бо “для нас воно написано як наука [як настанова], для яких настали кінці віків” (1 Кор. 10: 11, Турк.). Апостол Петро розповідає нам про цих впалих ангелів, які зараз маскуються під наших померлих друзів і стверджують, що ті більш живі, ніж будь-коли досі. Вони мають достатнє знання про всі справи людства, а також здатність [ЗНГ455] читати наші думки, тому їм не становить жодних труднощів видавати себе за померлих, особливо в їхній зовнішності, одязі та з усіма особливостями, за якими їх знали, оскільки ці подробиці збереглися в пам'яті їхніх друзів.

Св. Петро у своєму другому Посланні (1: 12) каже: “Тому то ніколи я не занедбую про це вам нагадувати, хоч ви й знаєте”, а потім додає (2: 4): “Бог ангелів, що згрішили, не помилював був, а в кайданах темряви вкинув до аду [Тартаро, атмосфера нашої землі], і передав зберігати на суд” під час майбутнього випробування та остаточного вирішення їхньої справи. Св. Юда також звертає нашу увагу на цих впалих ангелів, духовних істот, кажучи: “Ангелів, що не зберегли початкового стану свого, але кинули житло своє, Він [Бог] зберіг у вічних кайданах під темрявою на суд [випробування, пробу] великого дня” (вірш 6) – на кінець цього віку, спільний час цього віку й Тисячолітнього віку. Але кайдани темряви були накладені тільки до кінця цього віку, до дня їхнього суду або випробування. Здається, що тоді їм буде дозволено якимось чином звільнитися від цих кайданів, стати більш явними й робити свою роботу більше у світлі. Цей час, згідно з Писанням, ми вважаємо, настав зараз. З цим повністю узгоджується факт, що спиритизм зараз заявляє про свою здатність творити чудеса у світлі, а також про те, що незабаром духи будуть звільнені від усіх обмежень темряви.

Якими ж великими будуть спокуси того часу для людства, введеного, як і більшість, в оману думкою, що їхні померлі друзі живі! Писання натякає, що випробування в цьому напрямку в найближчому майбутньому будуть просто жахливими! Повернімося тепер до днів Ноя і з'ясуємо, що ми можемо знайти в Писанні про цих впалих ангелів – яким чином вони кинули своє перше житло і потрапили в Божественну немилість та під вирок обмеження. У 1 Книзі

Мойсея (6: 1-4) знаходиться розповідь про гріхопадіння цих ангелів. У давні часи, до того як Божий народ отримав Біблію як одкровення Божественної волі, Бог нерідко використовував святих ангелів як посланців для спілкування між Собою і людством. У таких випадках ангели не відкривали людським очам свою духовну славу, а матеріалізувалися, приймали людські тіла з плоті й кісток, носили одяг і з'являлися як люди. Як ілюстрацію можна навести запис про те, як ангели з'явилися Аврааму як мандрівні чужинці. Він не знав їх, але гостинно прийняв. Перед тим як вони пішли, він здогадався про їхню справжню природу: вони зовсім не були людьми, а лише з'явилися в людській подобі, щоб сповістити йому про дитину, яку Бог обіцяв йому давно, про знищення Содому й Гоморри та про порятунок Лота. Читаємо: "І їли Вони. І сказали до нього [Авраама]". Написано, що вони мали ситний обід з телячого рагу. Цю розповідь підтвердив св. Павло, який каже нам: "Не забувайте любові до приходнів, бо деякі нею, навіть не відаючи [наприклад, Авраам], гостинно були прийняли ангелів" (Євр. 13: 2).

Біблія дає зрозуміти, що протягом 1654 років, які почалися з вигнання наших перших батьків з Едему і закінчилися потопом, Бог дозволяв усім святим ангелам мати необмежене спілкування з людством. Мета цього була, очевидно, двоякою:

(1) Бог дозволив ангелам побачити, наскільки їхній вплив допоможе зберегти людство від деградації або ж підняти людей з гріховних доріг, щоб у майбутньому ніхто не міг сказати, що справу відкуплення світу міг виконати хтось інший, а не Христос, Його Царство та Його праця. Таким чином, ангели ніколи не могли сказати, що справа Христа була непотрібною і що вони (ангели) могли б виконати цю працю, якби їм була надана така можливість. Їм була надана найперша можливість, за найсприятливіших умов, ще до того, як деградація так серйозно завдала шкоди людству. Вони зазнали невдачі.

(2) Крім того, Божественний задум був у тому, щоб усі ангели пройшли випробування на вірність Божественній волі, щоб виявилися вірні з-посеред них, а також невірні в серці. Випробування мало свій наслідок, і після нього невірні були засуджені до кайданів темряви й позбавлення спільності з Богом та праведними.

“НЕ ЗБЕРЕГЛИ ПОЧАТКОВОГО СТАНУ СВОГО”

Початковий стан усіх ангелів був станом гармонії духовних істот з Богом. Але впалими ангелами стали ті, хто, побачивши гріх, що діє в людстві, віддали перевагу гріху та хтивості. Маючи привілей матеріалізуватися та спілкуватися з людьми, вони віддали перевагу цьому стану над ангельським, який був їхнім початковим станом. Вони віддали йому перевагу, бо бажали насолоджуватися хтивістю. Гріх спокусив їх. Тому в записі сказано: "За тих днів на землі були велетні, а також по тому, як стали приходити Божі сини [ангели] до людських дочок... І побачили Божі сини людських дочок, що вродливі вони, і взяли собі жінок із усіх, яких вибрали... І вони їм народжували, то були силачі, що славні від віку" (1 М. 6: 1-4). Як довго тривав цей гріховний бунт, нам не сказано, але, очевидно, він тривав достатньо довго, щоб дати кожному Божому ангелу повну можливість повірити, немовби Божественна сила не може впоратися з цією ситуацією. Ось так всі отримали можливість і випробування. Часу було достатньо, щоб нащадки цих ангелів стали "силачами, що славні від віку". На додаток, напрошується думка, що між нащадками ангелів і нащадками Адама був серйозний конфлікт, і що вся земля була сповнена насильства й нечестя, так що "ввесь нахил думки серця її [людини] тільки зло повсякденно". Святе Письмо дає зрозуміти, що це жахливе обвинувачення, цей осуд, суд перед потопом, повториться в наші дні, за небагато років, тобто наприкінці цього віку, і за ним прийде не потоп, а катаклізм символічного вогню, "час утиску, якого не було від існування люду аж до цього часу".

Бог вирішив, що все населення світу має бути знищене потопом. Ті, хто походять виключно від Адама, відкуплені, будуть відновлені у Воскресінні й матимуть через Христа повну можливість повернутися до гармонії з Богом і відновити все втрачене через гріх Адама. Але для нащадків ангелів, на які не було дозволу Всевишнього, нічого не передбачено [3НГ456]. Їхня смерть у потопі була такою ж, як і смерть диких тварин, що загинули там.

Зверніть увагу на ретельність Бога – Ной і його сім'я, які мали врятуватися в ковчезі та

дати новий початок людству на землі, не повинні були мати домішок ангельського роду, а повинні були бути чисто Адамовими. Читаємо: “Ной був чоловік праведний і невинний у своїх поколіннях”. Ні він сам, ні його батьки не були породжені ангелами, а були з чистого роду Адама, так само як і вся його сім'я. Здається, тут є натяк на те, що було надзвичайно мало сімей, таких як Ноева, невинних у своїх поколіннях. Опоганення було великим, загальнопоширеним.

ВПАЛІ АНГЕЛИ, ПОЗБАВЛЕНІ ПРИВІЛЕЇВ МАТЕРІАЛІЗАЦІЇ, ШУКАЮТЬ ІНШИХ СПОСОБІВ СПІЛКУВАННЯ

Втративши після потопу колишні стосунки з людством, впалі ангели, позбавлені Божественного спілкування й служіння, знайшли відраду в пошуках інших способів спілкування з людьми. Якби вони представилися демонами, людство було б обережним, тому вони обманювали, представляючись померлими родичами тощо тих, з ким прагнули спілкуватися. У нас небагато історичних відомостей на цю тему, за винятком негативних, наведених у Біблії.

У ній написано, що Бог заборонив Своему народу, з яким уклав Угоду, ізраїльтянам, мати щось спільне з цими впалими ангелами, яких називали чаклунами, чарівниками, некромантами, віщунами тощо. Закон Ізраїлю передбачав, що всі медіуми, які казали, що вони наводять спілкування між живими й мертвими, неодмінно повинні бути страчені. Таким чином Бог попереджав Свій народ і захищав його від умов, які були набагато більш поширеними серед язичників. Ці впалі ангели, пробудивши цікавість людства, зваблювали його до щораз ближчих стосунків з ними й затуманювали його розум брехнею, якій надавали більшої правдивості, оскільки вона нібито походила безпосередньо від померлих друзів, які, як вважалося, мали повне знання. У результаті злі духи поступово підкорили волю своїх підданих і заволоділи ними, використовуючи їхні тіла замість сили матеріалізації. І коли воля раз була зламана, більше ніж один із цих злих духів міг проникнути всередину, навіювати думки тощо, від чого особа ставала безумною, отримуючи думки, які суперечили одна одній.

Ясновидіння – це відображення в розумі того, що бачить впалий ангел. Інша річ – спілкування

з впалими духами за допомогою звуків, які нечують інші, на рівні барабанної перетинки вух. Ці злі духи часто жартують зі своїх жертв, підбурюючи їх робити те, чого вони самі б ніколи не зробили: красти, вбивати, а іноді й чинити самогубство. Багато лікарів визнають факт, що серед душевнохворих доводиться мати справу з двома видами: один – звичайні психічно неврівноважені, а інший – не психічно хворі, а одержимі злими духами.

ВИГНАННЯ ДЕМОНІВ

Нагадуємо вам оповідання Євангелія про те, як Ісус і Його учні, які виконували Його доручення, часто виганяли цих демонів з тих, хто був ними одержимий. Очевидно, це була одна з найболючіших недуг серед юдеїв за часів нашого Господа, хоча їх і попереджали про медіумів і про будь-які уявні спілкування з мертвими. Дійсно, вигнання демонів було одним з головних чудес Ісуса і Його апостолів, і однією з особливих ознак Божественної сили, що підтверджувала Його служіння. Відновім пам'яті цю розповідь: “Із ним [Ісусом] Дванадцять були, та дехто з жінок, що були вздоровлені від злих духів і хвороб: Марія, Магдалиною звана, що з неї сім демонів вийшло...” (Лк. 8: 2) Пам'ятаємо також, що цих демонів називали нечистими, мабуть, тому, що їхній загальний вплив на людство був у напрямку хтивості, нечистості думок, слів і учинків. У Луки 4: 33-34 читаємо про одного з них, який приходив у церкву: “І був чоловік у синагозі, що мав духа нечистого демона, і він закричав гучним голосом: «Ах, що нам до Тебе, Ісусе Назарянине? Ти прийшов погубити нас [передчасно]». Ці демони не перебували в якомусь віддаленому місці тортур, а блукали серед людей, шукаючи, кого б заманити в пастку. Вони, очевидно, також добре розуміли, що їхнім кінцем буде знищення, що “заплата за гріх – смерть”. Вони, мабуть, знали, що належний час їхнього випробування ще в майбутньому. Апостоли, послані по двоє, повернулися зі свого служіння, славлячи Бога й кажучи: “Господи, навіть демони коряться нам у Ім'я Твоє”. У Матвія 8: 16 читаємо: “А коли настав вечір, привели багатьох біснуватих до Нього, і Він словом Своїм вигнав духів”. Далі читаємо (вірш 28): “Перестріли Його два біснуваті, що вийшли з могильних печер, дуже

люті, так що ніхто не міг переходити тією дорогою”. І ще у віршах 29 та 31 написано: “І ось, вони стали кричати, говорячи: Що Тобі, Сину Божий, до нас? Прийшов Ти сюди передчасно нас мучити?” “ А оподаль від них пасся гурт великий свиней. І просилися демони, кажучи: Коли виженеш нас, то пошли нас у той гурт свиней”. Ісус дозволив, і весь гурт свиней, охоплений демонічним впливом, кинувся з крутого схилу в море й потонув.

Згадаймо подію, що сталася зі св. Павлом, коли одного разу молода жінка, одержима злим духом, пішла за ним і Силою, кажучи: “Оці люди це раби Всевишнього Бога, що вам провіщають дорогу спасіння”. Коли вона це робила кілька днів, св. Павло врешті обернувся, докорив злий дух і наказав йому вийти з жінки, чим викликав велике сум’яття, бо жінка була джерелом прибутку для своїх господарів, провіщаючи долю, за що інші платили досить великі гроші. Ми радимо всім, хто вивчає Біблію, приділити цій темі більше уваги, ніж досі, і звернути особливу увагу на те, що про це говорить Святе Письмо, а саме, що воно всюди визнає існування злих духів та їхню нечистість, і що вони постійно прагнуть втрутитися в життя людства і задовольнити свої бажання, руйнуючи людську волю, яка є Божественно задуманою перешкодою.

Ці духовні істоти відстоювали первісну брехню сатани, яка стверджує, що платою за гріх не є смерть; і що коли люди здаються мертвими, вони є більш живими, ніж раніше. Ця помилка прижилася у всьому світі. І тепер,

у час випробувань, що знаходиться перед нами, вона становить основу [ЗНГ457] діяльності, яка надає цим впалим духам надзвичайного впливу. До того ж нещодавно вони запровадили, як велике благословення й допомогу людству, гіпноз, за допомогою якого, за підтримки цих впалих духів, одна людська істота отримує контроль над розумом, волею іншої з метою надання психічної, моральної або фізичної допомоги позбутися пороків та хвороб.

Лікарі та проповідники все частіше використовують цю силу, не усвідомлюючи, чим вона є і що мотивом для цього є руйнування людської волі, щоб полегшити доступ впалим духам і забезпечити їм більший контроль над людьми. Що в кінцевому підсумку це означатиме для людства, страшно навіть собі уявити, адже Писання чітко показує, що, хоча Бог протягом тривалого часу захищав людство від цього згубного впливу, Він здійснить Свій задум, Свій дивний задум наприкінці цього віку, звільнивши демонів від обмежень і дозволивши їм проявити свою диявольську силу як випробування для них самих – чи деякі з них не каятимуться, – і як урок для ангелів і людей того, до чого може дійти розбещеність, якщо її не стримуватиме Бог. Проте, слава Богу, це панування зла не триватиме довго. На руїнах і уламках буде встановлено Царство Месії, і демонічна сила буде знищена назавжди, а сам сатана буде зв’язаний на тисячу років і незабаром після цього буде знищений.

ЗНГ454 (1911 р.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)

- Надія (22 стор.) (укр.)
- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)

Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.